

Arrest

nr. 246 143 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juni 2020, tot einde van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 2 oktober 1974 kwam de verzoekende partij het Rijk binnen in het gezelschap van haar moeder, teneinde haar vader, die reeds in België woonachtig was, teervoegen.

Op 16 oktober 1974 werd de verzoekende partij ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 17 augustus 1981 diende haar moeder voor zichzelf en voor haar kinderen (opnieuw) een "Aanvraag om een identiteitskaart" in. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 25 augustus 1981 en op 30 oktober 1981 werd de verzoekende partij ingeschreven in het bevolkingsregister.

Van 21 maart 1987 tot 4 juli 1987 werd de verzoekende partij door de jeugdrechtbank te Antwerpen in het Centraal Observatiegesticht te Mol geplaatst.

Op 22 oktober 1991 werd de verzoekende partij aangehouden en onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van diefstal met geweld, bij nacht, door twee of meer personen. Op 29 november 1991 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 17 november 1992 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel gedurende een periode van 3 jaren uitgezonderd 6 maanden en een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar zij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, bij nacht (feit gepleegd op 22 oktober 1991) en aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 30 maart 1992).

Op 2 februari 1993 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met gewoon uitstel gedurende 3 jaren daar zij zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 1 augustus 1992).

Van 23 januari 1994 tot 29 maart 1994 werd de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Op 6 september 1995 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar zij zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren en aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten) (feiten gepleegd in de nacht van 22 januari 1994, op 23 januari 1994 en op 23 januari 1994).

Op 28 oktober 1995 werd de verzoekende partij aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van poging tot zware diefstal als mededader. Op 1 december 1995 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 20 november 1996 meldde de verzoekende partij zich aan bij de gevangenis te Antwerpen alwaar zij diezelfde dag opgesloten werd ten gevolge van haar eerdere veroordelingen. Het uitstel dat haar werd verleend op 17 november 1992 en op 2 februari 1993 werd uitvoerbaar door de veroordeling d.d. 6 september 1995.

Op 7 november 1997 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar zij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht namelijk een vouwmes, vlindermes, met totale lengte lemmet 22,4 cm; aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een knots samengesteld uit een greep van 35 cm met aan het uiteinde van deze greep drie harde ballen met elk een diameter van 6,6 cm en aan opzettelijke verwondingen of slagen (feiten gepleegd op 10 juli 1995).

Op 30 januari 1998 werd haar een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 26 augustus 1998 trad zij te Marokko in het huwelijk met F. N., van Belgische nationaliteit (verkregen in 2007).

Op 9 oktober 1998 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27 oktober 1995).

Op 14 december 1999 kwam haar toenmalige echtgenote, F. N. in het kader van gezinshereniging vanuit Marokko naar België.

Op 29 april 2000 werd de verzoekende partij aangehouden en op 30 april 2000 werd zij aangemeld in de gevangenis te Antwerpen. Zij werd onmiddellijk vrijgesteld.

Op 11 juni 2001 werd de verzoekende partij aangehouden en op 12 juni 2001 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier met lichamelijke foltering, mededader, vereniging van misdadigers.

Op 26 oktober 2001 werd aan de verzoekende partij een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 12 juni 2002 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar zij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen haar echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of had gehad (feiten gepleegd op 19 januari 2002).

Op 4 september 2002 werd zij aangehouden en op 5 september 2002 werd zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of de vlucht te vergemakkelijken.

Op 10 september 2002 werd zij voorlopig in vrijheid gesteld.

Op 14 maart 2004 werd zij aangehouden en op 15 maart 2004 werd zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens, bendeforming, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen of verwondingen, als mededader.

Op 7 juni 2005 is de verzoekende partij uit de echt gescheiden.

Op 8 maart 2006 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaren daar zij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (4 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, het geweld of de bedreiging een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid tot gevolg hebbende; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (5 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan de aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen; aan mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen (2 feiten) en aan opzettelijke verwondingen of slagen (feiten gepleegd tussen 29 september 2003 en 26 mei 2004).

Op 2 juni 2010 werd aan de verzoekende partij een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 26 november 2010 werd de verzoekende partij voorlopig aangehouden. Op 3 december 2010 schorste de Strafvueroeringsrechtbank de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Op 24 december 2010 besliste de Strafvueroeringsrechtbank dat de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 2 juni 2010 niet herzien of herroepen zou worden en werd de schorsing opgeheven. De verzoekende partij werd diezelfde dag vrijgesteld.

Op 3 juni 2011 herriep de Strafvueroeringsrechtbank de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 2 juni 2010.

Op 4 juni 2011 werd de verzoekende partij aangehouden en op 5 juni 2011 werd zij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling.

Bij vonnis d.d. 2 december 2011 kende de Strafvueroeringsrechtbank een elektronisch toezicht toe.

Op 7 december 2011 werd de verzoekende partij onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 20 februari 2013 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens, als mededader.

Op 9 december 2013 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 jaren in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een gestolen voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (2 feiten) en aan diefstal (feiten gepleegd tussen 4 december 2012 en 18 januari 2013).

Op 25 juni 2014 aanvaardde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen eenheid van opzet van de bewezen feiten van tenlastelegging met de feiten waarvoor zij reeds veroordeeld werd bij vonnis d.d. 9 december 2013 en legde hiervoor geen bijkomende bestraffing op. Het ging hierbij om poging tot afpersing met behulp van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 25 augustus 2012).

Op 2 april 2019 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Leuven vrijgesproken voor de haar ten laste gelegde feiten, namelijk het verspreiden of anderszins publiekelijk ter beschikking stellen van een boodschap met het oogmerk rechtstreeks of onrechtstreeks aan te zetten tot het plegen van een misdrijf wanneer dergelijk gedrag, ongeacht of het al dan niet rechtstreeks aanstuurt op het plegen van terroristische misdrijven, het risico oplevert dat één of meer van deze misdrijven mogelijk wordt gepleegd.

Bij vonnis van de Strafvorderingrechtbank Antwerpen werd aan de verzoekende partij op 7 juni 2019 een beperkte detentie toegekend.

Op 29 oktober 2019 maakte het Openbaar Ministerie het dossier van de verzoekende partij aanhangig en na een voorlopige aanhouding heeft de Strafvorderingrechtbank haar beperkte detentie geschorst op 8 november 2019. Op 6 december 2019 werd de beperkte detentie die haar werd toegekend herroepen.

Op 7 januari 2020 werd de verzoekende partij ervan op de hoogte gesteld dat overwogen werd om haar recht op verblijf te beëindigen. De verzoekende partij kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Op 30 juni 2020 besliste de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot de beëindiging van het verblijf *met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod*. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT EINDE VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

naam : E.-H.

voornaam : S.

geboortedatum : 20.07.1973

geboorteplaats : Beni Touzine

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 22§1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft, krachtens artikel 74/14§3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om de volgende redenen:

U bent op 02.10.1974 in België aangekomen in het gezelschap van uw moeder om uw vader, die reeds in België woonachtig was, te vervoegen. Op 16.10.1974 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 17.08.1981 diende uw moeder voor zichzelf en haar kinderen (opnieuw) een "Aanvraag om een identiteitskaart" in. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 25.08.1981 en op 30.10.1981 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Van 21.03.1987 tot 04.07.1987 werd u door de Jeugdrechtbank te Antwerpen in het Centraal Observatiegesticht te Mol geplaatst.

Op 22.10.1991 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van diefstal met geweld, bij nacht, door twee of meer personen. Op 29.11.1991 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 17.11.1992 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel gedurende een periode van 3 jaren uitgezonderd 6 maanden en een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, bij nacht (feit gepleegd op 22.10.1991) en aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 30.03.1992).

Op 02.02.1993 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met gewoon uitstel gedurende 3 jaren daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 01.08.1992).

Van 23.01.1994 tot 29.03.1994 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Op 06.09.1995 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren en aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten) (feiten gepleegd in de nacht van 22.01.1994 op 23.01.1994 en op 23.01.1994).

Op 28.10.1995 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van poging tot zware diefstal als mededader. Op 01.12.1995 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 20.11.1996 meldde u zich aan bij de gevangenis te Antwerpen alwaar u diezelfde dag opgesloten werd ten gevolge van uw eerdere veroordelingen. Het uitstel u verleend op 17.11.1992 en op 02.02.1993 werd uitvoerbaar door de veroordeling d.d. 06.09.1995.

Op 07.11.1997 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht namelijk een vouwmes, vliedermes, met totale lengte lemmet 22,4 cm; aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een knots samengesteld uit een greep van 35 cm met aan het uiteinde van deze greep drie harde ballen met elk een diameter van 6,6 cm en aan opzettelijke verwondingen of slagen (feiten gepleegd op 10.07.1995).

Op 30.01.1998 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 26.08.1998 bent u te Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met F. N. (geboren op 02.01.1981 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.06.2007).

Op 09.10.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27.10.1995).

Op 14.12.1999 kwam uw toenmalige echtgenote, F. N., in het kader van gezinshereniging vanuit Marokko naar België.

Op 29.04.2000 werd u aangehouden en op 30.04.2000 werd u aangemeld in de gevangenis te Antwerpen, u werd onmiddellijk vrijgesteld.

Op 11.06.2001 werd u aangehouden en op 12.06.2001 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier met lichamelijke foltering, mededader, vereniging van misdadigers. Op 26.10.2001 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 12.06.2002 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of had gehad (feiten gepleegd op 19.01.2002).

Op 04.09.2002 werd u aangehouden en op 05.09.2002 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of de vlucht te vergemakkelijken. Op 10.09.2002 werd u voorlopig in vrijheid gesteld.

Op 14.03.2004 werd u aangehouden en op 15.03.2004 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van

wapens, bendeforming, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen of verwondingen, als mededader.

Op 07.06.2005 zijn F. N. en u uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers te Brussel op 24.08.2005.

Op 08.03.2006 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaren daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (4 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, het geweld of de bedreiging een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid tot gevolg hebbende; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (5 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan de aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen; aan mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen (2 feiten) en aan opzettelijke verwondingen of slagen (feiten gepleegd tussen 29.09.2003 en 26.05.2004).

Op 02.06.2010 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 26.11.2010 werd u voorlopig aangehouden.

Op 03.12.2010 schorste de SURB de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 02.06.2010. Op 24.12.2010 besliste de SURB dat de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 02.06.2010 niet herzien of herroepen zou worden en werd de schorsing opgeheven. U werd diezelfde dag vrijgesteld.

Op 03.06.2011 herriep de SURB de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 02.06.2010.

Op 04.06.2011 werd u aangehouden en op 05.06.2011 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling d.d. 02.06.2010. Het strafresistant van 1354 kwam ten uitvoer.

Bij vonnis d.d. 02.12.2011 kende de SURB u een elektronisch toezicht toe. Op 07.12.2011 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 20.02.2013 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens, als mededader.

Op 09.12.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 jaren in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een gestolen voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende

voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (2 feiten) en aan diefstal (feiten gepleegd tussen 04.12.2012 en 18.01.2013).

Op 25.06.2014 aanvaardde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen eenheid van opzet van de bewezen feiten van tenlastelegging met de feiten waarvoor u reeds veroordeeld werd bij vonnis d.d. 09.12.2013 en legde hiervoor geen bijkomende bestraffing op. Het ging hierbij om poging tot afpersing met behulp van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 25.08.2012).

Op 02.04.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven vrijgesproken voor de u ten laste gelegde feiten, namelijk het verspreiden of anderszins publiekelijk ter beschikking stellen van een boodschap met het oogmerk rechtstreeks of onrechtstreeks aan te zetten tot het plegen van een misdrijf wanneer dergelijk gedrag, ongeacht of het al dan niet rechtstreeks aanstuurt op het plegen van terroristische misdrijven, het risico oplevert dat één of meer van deze misdrijven mogelijk wordt gepleegd.

Bij vonnis van de SURB Antwerpen werd u op 07.06.2019 een beperkte detentie toegekend.

Op 29.10.2019 heeft het Openbaar Ministerie uw dossier aanhangig gemaakt en na een voorlopige aanhouding heeft de SURB uw beperkte detentie geschorst op 08.11.2019. Op 06.12.2019 werd de beperkte detentie u toegekend op 07.06.2019, herroepen.

+++

U ontspoorde al op zeer jonge leeftijd en kreeg diverse kansen maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst.

U werd meermaals veroordeeld voor diefstallen met verzwarende omstandigheden en pogingen daartoe. Uit het verslag betreffende de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d.08.03.2006 opgesteld door de Advocaat-generaal M. VAN DER STRATEN op 07.06.2006 blijkt: "E.-H. S. is in de negentiger jaren van de vorige eeuw meermaals veroordeeld geweest wegens diefstallen met geweld of bedreiging en diefstallen met braak, inklimming of valse sleutels. In de loop van 2003 besloot hij zich te omringen met allochtone jongeren van 17 tot 19 jaar oud en hen overvallen op grootwarenhuizen en fast-food restaurants (hamburgertenten, pizza-eethuizen, e.d.) te laten plegen tegen het sluitingsuur als de kassa's gevuld zijn, terwijl hij verder in een auto bleef wachten. Hij plande de overvallen, zorgde voor bivakmutsen en wapens, en coördineerde de acties vanuit zijn personenwagen, waarin hij op enige afstand de brutale gewapende overvallen in voormelde instellingen volgde en gebeurlijk nadien de mededaders na de overval oppikte. De jonge allochtonen keken op naar zoveel organisatietalent van deze twaalf tot vijftien jaar oudere bendeleider. Aldus werden er tussen 28 september 2003 en 15 maart 2004 liefst elf overvallen door met pistolen gewapende en van bivakmutsen voorziene jonge allochtonen van Marokkaanse herkomst gepleegd. De buit -voor zover begrootbaar- beliep 1.895 tot 5.070 Euro per overval. De daders [...] gingen zeer brutaal te werk en drukten pistolen tegen de hoofden van personeel of klanten, ten einde op hen indruk te maken, ingevolge instructies van E.-H. In één geval leidde dit tot een blijvende psychische werkonbekwaamheid van één der slachtoffers, nl. mevrouw L.C., een klant tijdens de overval in de GB-Quick te Berchem (Antwerpen) op 10 januari 2004, die de shock van de gebeurtenis -met name het drukken van een pistool tegen de slaap van haar partner door één der overvallers- nooit te boven kwam. De daders opereerden in wisselende samenstellingen, [...]. In februari 2004 kwam een tip binnen dat mogelijk jonge allochtonen rond de figuur van E.-H. S. de overvallen pleegden. Er volgde een doorgedreven observatie, en daarna tap, van de gsm-verbindingen tussen E.-H. en die allochtonen,

dewelke weldra uitwezen dat er een overval gepland werd op 14 maart 2004 in de omgeving van de Bishoppenhofflaan te Deurne, evenwel zonder aanduiding van warenhuis of restaurant. Toen er die dag een overval plaats vond op een Chinees restaurant in de belendende Van Santvoortbekelaan te Deurne, waren de alerte politiediensten reeds in de onmiddellijke omgeving paraat en wisten eerst de drie uitvoerders en wat later de in de auto vluchtende E.-H. S., in het gezelschap van V.B.T. (enige niet-allochtoon in het gezelschap en enkel betrokken bij de organisatie van deze laatste overval), te vatten. E.-H. S. heeft zich trachten te redden met leugens. Hij ontkende bij de eerdere overvallen betrokken te zijn geweest en minimaliseerde zijn rol bij de laatste overval op 14 maart 2004 tot een bijna bij toeval in deze zaak gesukkelde wachtende chauffeur.

De verklaringen van de mededaders (dus de 17 tot 19-jarige allochtonen en V.B.T.), bevestigd door ontledingen van de GSM verbindingen tussen de daders en E.-H. S., toonden evenwel het tegendeel aan en ontmaskerden hem als een bendeleider die gewetenloos marginale deels reeds in de kleine criminaliteit verzeilde allochtone jongeren ronselt om voor hem brutale gewapende overvallen op warenhuizen en restaurants te plegen. E.-H. S. heeft na zijn vating nog getracht in de gevangenis de mededaders te overtuigen om voor hem ontlastende verklaringen te gaan afleggen. In twee gevallen ging dit met geweld of doodsb bedreiging gepaard. Doch hij mislukte. Uiteindelijk handhaafden de mededaders hun belastende verklaringen, die inmiddels trouwens steun hadden gevonden in aanvullende onderzoeksgegevens (GSM-gesprekken, e.d.).”

Ten gevolge van het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 28.05.2010 werd u op 02.06.2010 een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend. Het Openbaar Ministerie nam meermaals het initiatief om deze strafuitvoeringsmodaliteit te laten herroepen, maar de SURB besliste telkenmale u nog een kans te geven tot ze op 03.06.2011 alsnog besliste tot een herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Bij vonnis d.d. 02.12.2011 gaf de SURB Antwerpen u wederom een nieuwe kans door u elektronisch toezicht toe te kennen, in het vonnis werd gesteld: “Er is voldoende omkadering voorzien, daarom kent de rechtbank u het elektronisch toezicht toe. Het is aan u om te bewijzen dat u deze nieuwe kans ook echt wil grijpen.” Het was alweer een gunst die aan u niet besteed was, u pleegde immers opnieuw een reeks zware feiten die op 09.12.2013 leidden tot een veroordeling tot een gevangenisstraf van maar liefst 12 jaar. Terwijl u onder elektronisch toezicht stond, pleegde u nog eens 8 gewapende overvallen, waarvan 6 bankovervallen en 2 overvallen op handelszaken, alsook een diefstal met braak. De verschillende overvallen kenmerkten zich door een gelijkaardige modus operandi, waarbij opvallend was dat de dader telkens drager was van een siliconenmasker van een oude man. Uit het vonnis d.d. 09.12.2013 blijkt: “De feiten van de tenlasteleggingen zijn zeer ernstig. Beklaagden streefden louter snel winstbejag na en hielden geen rekening met andermans eigendomsrechten of met andermans psychische of fysieke integriteit. In totaal gaat het over een buit van meer dan 40.000 EUR aan cash gelden die door eerste beklaagde [u] werd buitgemaakt op een zeer korte periode. [...] Eerste beklaagde [u] werd reeds 8 keer correctioneel veroordeeld tot gevangenisstraffen van 2 jaar (in 1992), 1 maand (in 1993), 6 maanden (in 1995), 6 maanden (in 1997), 4 maanden (in 1998), 4 maanden (in 2002), 10 jaar (in 2006) en éénvoudige schuldigverklaring (in 2009). Merendeels werd hij veroordeeld voor gelijkaardige feiten van diefstallen. Deze reeks van zware feiten pleegde hij, op een ogenblik dat hij onder elektronisch toezicht stond nadat hij een groot gedeelte van zijn straf (veroordeling ondermeer van 10 jaar in 2006) had uitgezeten. Hieruit blijkt dat hij een volgehouden criminele ingesteldheid heeft en dat hij geen enkele intentie heeft om zich op een legale manier te reintegreren in onze samenleving. Zijn zogenaamde precaire financiële situatie kan op geen enkel ogenblik een rechtvaardiging of verontschuldiging inhouden voor deze onaanvaardbare feiten en is louter een drogreden om toch nog te trachten enige verantwoording te geven voor deze zware feiten. Door deze feiten vergroot hij alleen zijn schulden in plaats van zijn schulden te verkleinen. Zijn handelingen geven blijk van een anti-sociale persoonlijkheid. Eerste beklaagde [u] bevindt zich in staat van wettelijke herhaling, gelet op zijn veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen van 8 maart 2006. De rechtbank hecht totaal geen geloof aan zijn schuldinzicht of zijn medeleven met de slachtoffers. De hierna bepaalde zware bestraffing is dan ook gepast, waarbij op de eerste plaats de maatschappij dient beschermd te worden.”

Na reeds meermaals veroordeeld geweest - waaronder zelfs tot een gevangenisstraf van 10 jaar- ging u opnieuw over tot het plegen van overvallen. U had dus duidelijk uw les niet geleerd en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u dat nu, na een veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 jaar, wel gedaan zou hebben. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U

hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving. Extra bezwarend voor meerdere van uw slachtoffers is dan ook nog dat de feiten gebeurden in de uitoefening van hun professionele werkzaamheden, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagdagelijks met de traumatische gevolgen van de feiten zullen geconfronteerd worden. U ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens en dat hun leven nooit meer zou zijn zoals voor het meemaken van een gewelddadige gewapende overval. Het enige wat u interesseerde was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor de slachtoffers. Daarenboven werd gebruik gemaakt van vuurwapens en zette u jongeren aan tot het plegen van zeer ernstige misdrijven waardoor ze hun eigen toekomst danig hypothekeerden. U schrok er niet voor terug om -eens u gevat was- uw medeplichtigen onder druk te zetten om valse verklaringen af te leggen tegenover de gerechtelijke instanties om uw rol te minimaliseren.

Op 25.08.2012 -u stond onder elektronisch toezicht- had u zich ook nog schuldig gemaakt aan poging tot afpersing. Uit het vonnis d.d. 25.06.2014 blijkt: "Teneinde teruggave te bekomen van een voorschot van 100 EUR betaald voor de aankoop van een wagen door tweede beklaagde [uw medeplichtige] waarvan werd afgezien, hebben beklaagden zich op 25 augustus 2012 aangediend bij A.S.. D.A. was tevens aanwezig. De discussie omtrent de terugbetaling van dit voorschot blijkt te zijn ontaard en er werden aan A. en D. slagen toegebracht ten gevolge waarvan zij tijdelijk arbeidsongeschikt waren. Beklaagden ontkennen de feiten van de tenlastelegging niet. Zij stellen niet de intentie te hebben gehad geweld te gebruiken. [...] De feiten van de tenlasteleggingen zijn zeer ernstig. Beklaagden schrokken er niet voor terug zwaar geweld te gebruiken om terugbetaling te verkrijgen van een voorschot van 100 euro. Zulks kan niet getolereerd worden." De rechtbank aanvaardde eenheid van opzet van deze feiten met de feiten waarvoor u op 09.12.2013 veroordeeld werd en u kreeg geen bijkomende bestraffing.

Uit het "Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel" op 12.04.2019 uitgesproken door de SURB te Antwerpen blijkt: "U zegt tijdens de proeftijd van uw vorige voorwaardelijke invrijheidstelling hervallen te zijn in ernstige strafbare feiten omwille van uw moeilijke financiële situatie nadat u een volledig loonbeslag had omwille van achterstallige alimentatie. U zag geen oplossing en herviel in oude gewoontes. Uit het dossier blijkt echter dat niet alleen uw precare financiële situatie uw hervall verklaart. Met de buit van de overvallen hield u er namelijk een luxe leventje op na met uw toenmalige vriendin.

U lijkt nu te beseffen dat u in het verleden verkeerde keuzes maakte en dat u zich door geld en drank een bepaalde levensstijl aanmat die u in de problemen bracht." U had een verzoek ingediend tot beperkte detentie, maar de rechtbank vond het nodig om de weg der geleidelijkheid te volgen en kende u als bijzondere maatregel 4 uitgaansvergunningen toe om uw reclassering voor te bereiden. Voor zover bekend verliepen de uitgaansvergunningen goed en u kon een instapklaar reclasseringsplan voorleggen, waardoor u bij vonnis d.d.07.06.2019 beperkte detentie toegekend werd. Uit het vonnis blijkt: "Om u de kans te geven een nieuwe start te nemen en omdat er voldoende waarborgen zijn op een veilige reclassering, staat de rechtbank de beperkte detentie toe. De rechtbank spoort u wel aan om die kans ditmaal te grijpen en u ten volle in te spannen om alle voorwaarden, afspraken en verboden stipt na te leven en u volledig te onthouden van strafbare feiten. U moet goed beseffen dat u niet eindeloos kansen kan krijgen. Het naleven van de voorwaarden en afspraken tijdens de beperkte detentie zal nauwgezet opgevolgd worden en het verloop van de beperkte detentie zal bepalend zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten."

Helaas zag het Openbaar Ministerie zich weer maar eens genoodzaakt om uw dossier aanhangig te maken en na een voorlopige aanhouding schorste de SURB uw beperkte detentie op 08.11.2019. Bij vonnis d.d. 06.12.2019 herriep de SURB de aan u toegekende beperkte detentie. Het besef dat u in het verleden verkeerde keuzes maakte, was blijkbaar snel vervlogen. Uit het vonnis tot herroeping blijkt: "Op 08 oktober 2019 werd u ontslagen bij uw werkgever Exonet omdat u de afspraken met de werkgever niet zou nagekomen zijn. U zou betrapt geweest zijn met een firmawagen in Nederland. Sinds dit voorval zou uw houding gewijzigd zijn. U zou meermaals afwezig gebleven zijn zonder verwittiging en een dreigende toon aangenomen hebben ten aanzien van uw werkgever. Reden waarom u zou ontslagen zijn. Volgens de verklaringen van uw werkgever zou u hem nadien bedreigd hebben. De werkgever heeft daarvoor klacht neergelegd zoals blijkt uit het procesverbaal van 24 oktober 2019." Uzelf heeft een andere versie m.b.t. uw ontslag, ontkent bedreigingen geuit te hebben en heeft op uw beurt klacht neergelegd tegen de werkgever wegens inbreuken op de arbeidswetgeving. U legde vervolgens een arbeidscontract bij een andere werkgever voor maar na nazicht door het Openbaar Ministerie bleek de zaakvoerder van die firma gekend en veroordeeld te zijn voor feiten van oplichting,

waardoor de rechtbank deze tewerkstelling niet veilig vond voor u. Omdat niet genoeg voldaan was aan de voorwaarde van het hebben van een dagbesteding, herriep de SURB de beperkte detentie. Bij vonnis d.d. 08.05.2020 kende de SURB u wederom een bijzondere maatregel toe: "Om u toe te laten uw reclassering verder uit te werken kent de rechtbank u als bijzondere maatregel drie penitentiare verlopen toe die u zal doorbrengen op het adres van uw vriendin. U moet de verlopen ook gebruiken om uw dagbesteding en begeleiding verder te concretiseren tot een startklaar plan. U moet u wel goed aan alle afspraken en opgelegde voorwaarden houden en er voor zorgen dat u op geen enkele manier in de problemen terecht komt want de kansen die u krijgt zijn niet onbeperkt."

Dat u reeds uitgaansvergunningen verkregen heeft die blijkbaar zonder problemen verlopen zijn en dat de SURB u recentelijk penitentiair verlof toekende, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Keer op keer kreeg u nieuwe kansen, zowel tijdens en na uw vorige detenties als tijdens uw huidige detentie en steeds weer loopt er uiteindelijk wel iets mis. U heeft in het verleden steeds opnieuw getoond dat u zich niet blijvend aan de opgelegde maatregelen kon houden en keer op keer schond u het vertrouwen dat de SURB u steeds opnieuw schenkt. Zelfs toen u onder elektronisch toezicht stond, pleegde u nog eens 8 gewapende overvallen, waarvan 6 bankovervallen en 2 overvallen op handelszaken, alsook een diefstal met braak en een poging tot afpersing. Het moge duidelijk zijn dat u niet onder de indruk was van de gerechtelijke procedures. Het gegeven dat u, ondanks de vele kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit het strafdossier komt naar voor dat u volgens de psychosociale dienst een antisociale persoonlijkheidsproblematiek heeft en dat er sprake is van een onstabiele, chronische antisociale levensstijl. U streeft naar onmiddellijke behoeftebevrediging en heeft geen adequate coping vaardigheden. Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die hieruit voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 17.01.2027, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Daar u het gebruik van geweld -ook in uw vroegere partnerrelatie schuwde u geen geweld- en vuurwapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw persoonlijkheids- en agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Snel en makkelijk geldgewin lagen aan de basis van de meeste feiten die u pleegde en daar het niet onwaarschijnlijk is dat u nog aanzienlijke sommen moet afbetalen aan o.a. de burgerlijke partijen (het tegendeel werd niet aangetoond), zou het wel eens kunnen dat u weer in de verleiding zou komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofdte is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Op 07.01.2020 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

U verklaarde de vragenlijst met uw advocaat in te zullen vullen. Op 11.02.2020 stuurde uw advocaat, Meester J. M., de ingevulde vragenlijst alsook een aantal documenten door per mail. In de vragenlijst hoorrecht, ingevuld op 14.01.2020, verklaarde u dat uw moedertaal Nederlands is; dat u beperkt Frans en Engels spreekt; dat u drie maanden oud was toen u in 1974 in België aankwam; dat u geen

reisdocumenten heeft; dat u in 2002 voor het laatst naar Marokko op vakantie ging; dat u last heeft van depressies en het bij momenten mentaal moeilijk heeft; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam woonachtig was in de (...)straat en dat u een historiek van adressen toevoegt; dat u een duurzame relatie heeft met de Belgische mevrouw N. H. (geboren op 15.06.1974 te Beni Touzine) met wie u gaat trouwen, zij is woonachtig op de (...) (gsm (...)); dat uw 4 zussen en 4 broers en uw dochter E.-H. A. (geboren op 12.05.2001) in België woonachtig zijn; dat u een meerderjarige dochter, A., heeft die in Antwerpen (Luchtbal) woont; dat u geen contact of relatie heeft met iemand buiten België en dat al uw belangen hier zijn; dat u geen familie meer heeft in Marokko: of ze zijn in België of ze zijn overleden in Marokko (ooms, tantes); dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u secundair onderwijs – opleiding steenkapperij (deeltijds onderwijs) maar dat u er geen diploma van heeft; dat u gewerkt heeft als schoonmaker (Monsanto- Antwerpen Scheldelaan), in de stellingbouw (Baljauw, Antwerpen), bij General Motors (schoonmaak), als taxichauffeur (DTH Luchthaven Deurne), als inpakker (Wijnegem), dat u vooral veel schoonmaak heeft gedaan, nadien bij Group, dat u een opleiding intro heftruck chauffeur en hulpkok volgde; dat u nog niet werkte in een ander land dan België; dat u nog niet in een ander land dan België veroordeeld of opgesloten werd; dat u niet naar Marokko terug kan keren omdat u geen enkele band heeft met Marokko, u er voor het laatst was in 2002, dat u de taal niet spreekt en dat u er geen enkele familie heeft. Volgende documenten werden voorgelegd: verschillende loonstrookjes van BVBA EXONET BVBA (juni-oktober 2019); ontslagbrief EXONET d.d. 08.10.2019; verbreking van de arbeidsovereenkomst voor arbeiders EXONET BVBA d.d. 23.10.2019; attest tewerkstelling (17.06.2019-23.10.2019) EXONET BVBA d.d. 30.10.2019; C4 d.d. 06.11.2019; inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 18.10.2019; woonbewijs met historiek adressen d.d. 08.01.2020; lijst van broers en zussen; “Vonnis tot toekenning van een beperkte detentie” SURB Antwerpen d.d.07.06.2019; rekeninguittreksel.

+++

Op 26.08.1998 bent u te Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met F. N. (geboren op 02.01.1981 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.06.2007). Op 14.12.1999 kwam F. N. in het kader van gezinshereniging vanuit Marokko naar België. Jullie kregen samen één dochter, E.-H. A. (geboren op 12.05.2001 te Borgerhout, Belgische nationaliteit sinds 04.06.2007). Op 12.06.2002 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden omdat u opzettelijke slagen of verwondingen toebracht aan F. N. Op 07.06.2005 zijn jullie uit de echt gescheiden. Uw ex-echtgenote is hertrouwd sinds 17.03.2009 en uzelf stelt momenteel een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. H. Wat de aanwezigheid van uw meerderjarige dochter in België betreft, wordt er op gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). E.-H. A. is niet opgenomen in de lijst van personen die de toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis. Sinds 18.12.2002, uw dochter was toen ongeveer anderhalf jaar oud, stonden u, uw ex-echtgenote en uw dochter niet meer op eenzelfde adres ingeschreven. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden tussen u en uw inmiddels meerderjarige dochter. U legt immers geen enkel stuk voor waaruit het tegendeel blijkt. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met H. N. (geboren op 15.06.1974 te Beni-Touzzine, Belgische nationaliteit sinds 23.02.2002), jullie zouden voornemens zijn te huwen. U verschaft verder echter geen enkel detail met betrekking tot deze relatie. Uit het “Verslag en advies van de directeur betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling” d.d. 07.04.2020 blijkt dat jullie een relatie zouden hebben sedert begin 2019. Het “Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel” d.d. 08.05.2020 van de SURB Antwerpen vermeldt in dit verband: “Intussen blijkt dat u niet meer terecht kan bij uw neef. U wil nu gaan wonen bij uw vriendin N. H. in Borgerhout. U heeft deze dame leren kennen tijdens uw vorige maatregel. De relatie is nog pril en aanvankelijk waren haar twee inwonende dochters niet op de hoogte van de relatie. In eerste instantie wou uw vriendin, alvorens het licht op groen te zetten om samen te wonen dat u eerst verlof bij haar zou doorbrengen. Achteraf is zij op die beslissing terug gekomen en stelde ze dat u voor alle maatregelen bij haar welkom was. Toch vindt de rechtbank het beter dat het samenwonen eerst zou getest worden via enkele verloven.” Wat uw laatste detentie betreft, verbleef u van 19.02.2013 tot 17.06.2019 onder het gewoon regime in de gevangenis (in die periode had u slechts 4 uitgaansvergunningen). Van 17.06.2019 tot 08.11.2019 stond u onder het regime van beperkte detentie, sinds 09.11.2019 zit u weer opgesloten onder het gewone regime. Heel veel tijd hebben jullie dus nog niet samen kunnen doorbrengen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis

blijkt dat H. N. u voor het eerst in de gevangenis bezocht op 03.12.2019, sindsdien bezoekt zij u regelmatig. Dat H. N. u sinds 03.12.2019 regelmatig bezoekt in de gevangenis, dat u stelt voornemens te zijn met haar te huwen en dat u voor alle maatregelen welkom bent bij haar, volstaat niet om te concluderen dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van EVRM kan vallen, is dan ook niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Hoe dan ook, zelfs al zou aangetoond zijn dat uw relatie met mevrouw H. van dien aard zou zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw H. buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Mevrouw H. was ongetwijfeld van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden, of had dat moeten zijn, en kon dan ook weten dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben voor jullie (toekomstig) gezinsleven.

Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten en dat zij reeds sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Mevrouw werd net als u in Marokko geboren en heeft naast de Belgische, wellicht ook de Marokkaanse nationaliteit. Op zijn minst enige vertrouwdheid met de Marokkaanse cultuur en taal is dan ook aannemelijk. De twee dochters die mevrouw volgens het rijksregister heeft uit een vorig huwelijk, zijn beiden meerderjarig. Uiteraard kan mevrouw H. er ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen.

U verwijst daarnaast ook naar 4 zussen en 4 broers die in België woonachtig zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U was pas 1 jaar oud toen u in België aankwam (de drie maanden waarnaar u verwijst, stemmen niet overeen met de gegevens in uw administratief dossier). Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Ondanks de vele kansen die u door de jaren heen kreeg, werd u meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor zeer ernstige feiten. Niettegenstaande het feit dat u sinds zeer jonge leeftijd in België woont en u aangeeft dat al uw belangen in België zijn, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u geen contact heeft met iemand buiten België, dat u geen familie meer heeft in Marokko, dat u de taal niet spreekt, dat u geen band heeft met Marokko en dat u voor het laatst in Marokko was in 2002. Uit de uiteenzetting supra is al gebleken dat u niet van de eerste leugen gebarsten bent. Het is onwaarschijnlijk dat u noch enige kennis van het Berbers, noch van het Arabisch zou hebben. U omringde zich voor het plegen van overvallen immers met allochtone jongeren van Marokkaanse afkomst zoals blijkt uit het strafdossier en de kans bestaat dat niet alle conversaties die jullie voerden in het Nederlands gebeurden. Bovendien kwam uw ex-echtgenote op 18 jarige leeftijd van Marokko naar België, wellicht kon zij dan toch nog geen Nederlands en gebeurde de communicatie tussen jullie beiden in een andere taal. Hoe dan ook, zelfs moest de bewering dat u geen enkele van de in Marokko gesproken talen spreken, kloppen is het niet onmogelijk deze nog te studeren voor u in 2027 aan het einde van uw straf komt. Dat u geen enkel band meer zou hebben met Marokko is om dezelfde redenen ongeloofwaardig. Ook uw huidige vriendin is van Marokkaanse origine. U groeide daarenboven op in een Marokkaans gezin en indien er daadwerkelijk geen banden meer zouden zijn, kan u die opnieuw opbouwen. Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. U verklaarde dat u in verschillende sectoren gewerkt heeft: als schoonmaker, in de stellingbouw, als taxichauffeur, als inpakker. Er liggen geen stukken voor dat u in Marokko, dan wel elders, geen dergelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 14.01.2020 dat u last heeft van depressies en dat u het bij momenten mentaal moeilijk heeft. Er werd geen medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat u een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. U hebt dan ook geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het

beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 15 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de vragenlijst hoorrecht en bijkomende documenten die uw advocaat op 11.02.2020 doorstuurde, de elementen uit uw administratief dossier en uw familiale situatie.

Zoals reeds uiteengezet werd u reeds meermaals veroordeeld voor zeer ernstige feiten. U ontspoorde al op zeer jonge leeftijd en kreeg diverse kansen maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst.

U werd meermaals veroordeeld voor diefstallen met verzwarende omstandigheden en pogingen daartoe. Uit het verslag betreffende de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d.08.03.2006 opgesteld door de Advocaat-generaal M. VAN DER STRATEN op 07.06.2006 blijkt: "E.-H. S. is in de negentiger jaren van de vorige eeuw meermaals veroordeeld geweest wegens diefstallen met geweld of bedreiging en diefstallen met braak, inklimming of valse sleutels. In de loop van 2003 besloot hij zich te omringen met allochtone jongeren van 17 tot 19 jaar oud en hen overvallen op grootwarenhuizen en fast-food restaurants (hamburgertenten, pizza-eethuizen, e.d.) te laten plegen tegen het sluitingsuur als de kassa's gevuld zijn, terwijl hij verder in een auto bleef wachten. Hij plande de overvallen, zorgde voor bivakmutsen en wapens, en coördineerde de acties vanuit zijn personenwagen, waarin hij op enige afstand de brutale gewapende overvallen in voormelde instellingen volgde en gebeurlijk nadien de mededaders na de overval oppikte. De jonge allochtonen keken op naar zoveel organisatietalent van deze twaalf tot vijftien jaar oudere bendeleider. Aldus werden er tussen 28 september 2003 en 15 maart 2004 liefst elf overvallen door met pistolen gewapende en van bivakmutsen voorziene jonge allochtonen van Marokkaanse herkomst gepleegd. De buit -voor zover begrootbaar- beliep 1.895 tot 5.070 Euro per overval. De daders [...] gingen zeer brutaal te werk en drukten pistolen tegen de hoofden van personeel of klanten, ten einde op hen indruk te maken, ingevolge instructies van E.-H. In één geval leidde dit tot een blijvende psychische werkonbekwaamheid van één der slachtoffers, nl. mevrouw L.C., een klant tijdens de overval in de GB-Quick te Berchem (Antwerpen) op 10 januari 2004, die de shock van de gebeurtenis -met name het drukken van een pistool tegen de slaap van haar partner door één der overvallers- nooit te boven kwam. De daders opereerden in wisselende samenstellingen, [...]. In februari 2004 kwam een tip binnen dat mogelijk jonge allochtonen rond de figuur van E.-H. S. de overvallen pleegden. Er volgde een doorgedreven observatie, en daarna tap, van de gsm-verbindingen tussen E.-H. en die allochtonen, dewelke weldra uitwezen dat er een overval gepland werd op 14 maart 2004 in de omgeving van de Bishoppenhofflaan te Deurne, evenwel zonder aanduiding van warenhuis of restaurant. Toen er die dag een overval plaats vond op een Chinees restaurant in de belendende Van Santvoortbekelaan te Deurne, waren de alerte politiediensten reeds in de onmiddellijke omgeving paraat en wisten eerst de drie uitvoerders en wat later de in de auto vluchtende E.-H. S., in het gezelschap van V.B.T. (enige niet-allochtoon in het gezelschap en enkel betrokken bij de organisatie van deze laatste overval), te vatten. E.-H. S. heeft zich trachten te redden met leugens. Hij ontkende bij de eerdere overvallen betrokken te zijn geweest en minimaliseerde zijn rol bij de laatste overval op 14 maart 2004 tot een bijna bij toeval in deze zaak gesukkelde wachtende chauffeur. De verklaringen van de mededaders (dus de 17 tot 19-jarige allochtonen en V.B.T.), bevestigd door ontledingen van de GSM verbindingen tussen de daders en E.-H. S., toonden evenwel het tegendeel aan en ontmaskerden hem als een bendeleider die gewetenloos marginale deels reeds in de kleine criminaliteit verzeilde allochtone jongeren ronselt om voor hem brutale gewapende overvallen op warenhuizen en restaurants te plegen.

E.-H. S. heeft na zijn vatting nog getracht in de gevangenis de mededaders te overtuigen om voor hem ontlastende verklaringen te gaan afleggen. In twee gevallen ging dit met geweld of doodsb bedreiging gepaard. Doch hij mislukte. Uiteindelijk handhaafden de mededaders hun belastende verklaringen, die inmiddels trouwens steun hadden gevonden in aanvullende onderzoeksgegevens (GSM-gesprekken, e.d.)."

Ten gevolge van het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 28.05.2010 werd u op 02.06.2010 een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend. Het Openbaar Ministerie nam meermaals het initiatief om deze strafuitvoeringsmodaliteit te laten herroepen, maar de SURB besliste telkenmale u nog een kans te geven tot ze op 03.06.2011 alsnog besliste tot een herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Bij vonnis d.d. 02.12.2011 gaf de SURB Antwerpen u wederom een nieuwe kans door u elektronisch toezicht toe te kennen, in het vonnis werd gesteld: "Er is voldoende omkadering voorzien, daarom kent de rechtbank u het elektronisch toezicht toe. Het is aan u om te bewijzen dat u deze nieuwe kans ook echt wil grijpen." Het was alweer een gunst die aan u niet besteed was, u pleegde immers opnieuw een reeks zware feiten die op 09.12.2013 leidden tot een veroordeling tot een gevangenisstraf van maar liefst 12 jaar. Terwijl u onder elektronisch toezicht stond, pleegde u nog eens 8 gewapende overvallen, waarvan 6 bankovervallen en 2 overvallen op handelszaken, alsook een diefstal met braak. De verschillende overvallen kenmerkten zich door een gelijkaardige modus operandi, waarbij opvallend was dat de dader telkens drager was van een siliconenmasker van een oude man. Uit het vonnis d.d. 09.12.2013 blijkt: "De feiten van de tenlasteleggingen zijn zeer ernstig. Beklaagden streefden louter snel winstbejag na en hielden geen rekening met andermans eigendomsrechten of met andermans psychische of fysieke integriteit. In totaal gaat het over een buit van meer dan 40.000 EUR aan cash gelden die door eerste beklaagde [u] werd buitgemaakt op een zeer korte periode. [...] Eerste beklaagde [u] werd reeds 8 keer correctioneel veroordeeld tot gevangenisstraffen van 2 jaar (in 1992), 1 maand (in 1993), 6 maanden (in 1995), 6 maanden (in 1997), 4 maanden (in 1998), 4 maanden (in 2002), 10 jaar (in 2006) en éénvoudige schuldigverklaring (in 2009). Merendeels werd hij veroordeeld voor gelijkaardige feiten van diefstallen. Deze reeks van zware feiten pleegde hij, op een ogenblik dat hij onder elektronisch toezicht stond nadat hij een groot gedeelte van zijn straf (veroordeling ondermeer van 10 jaar in 2006) had uitgezeten. Hieruit blijkt dat hij een volgehouden criminele ingesteldheid heeft en dat hij geen enkele intentie heeft om zich op een legale manier te reintegreren in onze samenleving. Zijn zogenaamde precaire financiële situatie kan op geen enkel ogenblik een rechtvaardiging of verontschuldiging inhouden voor deze onaanvaardbare feiten en is louter een drogreden om toch nog te trachten enige verantwoording te geven voor deze zware feiten. Door deze feiten vergroot hij alleen zijn schulden in plaats van zijn schulden te verkleinen. Zijn handelingen geven blijk van een anti-sociale persoonlijkheid. Eerste beklaagde [u] bevindt zich in staat van wettelijke herhaling, gelet op zijn veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen van 8 maart 2006. De rechtbank hecht totaal geen geloof aan zijn schuldinzicht of zijn medeleven met de slachtoffers. De hierna bepaalde zware bestraffing is dan ook gepast, waarbij op de eerste plaats de maatschappij dient beschermd te worden."

Na reeds meermaals veroordeeld geweest - waaronder zelfs tot een gevangenisstraf van 10 jaar- ging u opnieuw over tot het plegen van overvallen. U had dus duidelijk uw les niet geleerd en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u dat nu, na een veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 jaar, wel gedaan zou hebben. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving. Extra bezwarend voor meerdere van uw slachtoffers is dan ook nog dat de feiten gebeurden in de uitoefening van hun professionele werkzaamheden, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagdagelijks met de traumatische gevolgen van de feiten zullen geconfronteerd worden. U ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens en dat hun leven nooit meer zou zijn zoals voor het meemaken van een gewelddadige gewapende overval. Het enige wat u interesseerde was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor de slachtoffers. Daarenboven werd gebruik gemaakt van vuurwapens en zette u jongeren aan tot het plegen van zeer ernstige misdrijven waardoor ze hun eigen toekomst danig hypothekeerden. U schrok er niet voor terug om -eens u gevat was- uw medeplichtigen onder druk te zetten om valse verklaringen af te leggen tegenover de gerechtelijke instanties om uw rol te minimaliseren.

Op 25.08.2012 -u stond onder elektronisch toezicht- had u zich ook nog schuldig gemaakt aan poging tot afpersing. Uit het vonnis d.d. 25.06.2014 blijkt: "Teneinde teruggave te bekomen van een voorschot van 100 EUR betaald voor de aankoop van een wagen door tweede beklaagde [uw medeplichtige] waarvan werd afgezien, hebben beklaagden zich op 25 augustus 2012 aangediend bij A.S.. D.A. was tevens aanwezig. De discussie omtrent de terugbetaling van dit voorschot blijkt te zijn ontaard en er

werden aan A. en D. slagen toegebracht ten gevolge waarvan zij tijdelijk arbeidsongeschikt waren. Beklaagden ontkennen de feiten van de tenlastelegging niet. Zij stellen niet de intentie te hebben gehad geweld te gebruiken. [...] De feiten van de tenlasteleggingen zijn zeer ernstig. Beklaagden schrokken er niet voor terug zwaar geweld te gebruiken om terugbetaling te verkrijgen van een voorschot van 100 euro. Zulks kan niet getolereerd worden." De rechtbank aanvaardde eenheid van opzet van deze feiten met de feiten waarvoor u op 09.12.2013 veroordeeld werd en u kreeg geen bijkomende bestraffing.

Uit het "Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel" op 12.04.2019 uitgesproken door de SURB te Antwerpen blijkt: "U zegt tijdens de proeftijd van uw vorige voorwaardelijke invrijheidstelling hervallen te zijn in ernstige strafbare feiten omwille van uw moeilijke financiële situatie nadat u een volledig loonbeslag had omwille van achterstallige alimentatie. U zag geen oplossing en herviel in oude gewoontes. Uit het dossier blijkt echter dat niet alleen uw precare financiële situatie uw hervall verklaart. Met de buit van de overvallen hield u er namelijk een luxe leventje op na met uw toenmalige vriendin. U lijkt nu te beseffen dat u in het verleden verkeerde keuzes maakte en dat u zich door geld en drank een bepaalde levensstijl aanmat die u in de problemen bracht." U had een verzoek ingediend tot beperkte detentie, maar de rechtbank vond het nodig om de weg der geleidelijkheid te volgen en kende u als bijzondere maatregel 4 uitgaansvergunningen toe om uw reclassering voor te bereiden.

Voor zover bekend verliepen de uitgaansvergunningen goed en u kon een instapklaar reclasseringsplan voorleggen, waardoor u bij vonnis d.d.07.06.2019 beperkte detentie toegekend werd. Uit het vonnis blijkt: "Om u de kans te geven een nieuwe start te nemen en omdat er voldoende waarborgen zijn op een veilige reclassering, staat de rechtbank de beperkte detentie toe. De rechtbank spoort u wel aan om die kans ditmaal te grijpen en u ten volle in te spannen om alle voorwaarden, afspraken en verboden stipt na te leven en u volledig te onthouden van strafbare feiten. U moet goed beseffen dat u niet eindeloos kansen kan krijgen. Het naleven van de voorwaarden en afspraken tijdens de beperkte detentie zal nauwgezet opgevolgd worden en het verloop van de beperkte detentie zal bepalend zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten."

Helaas zag het Openbaar Ministerie zich weer maar eens genoodzaakt om uw dossier aanhangig te maken en na een voorlopige aanhouding schorste de SURB uw beperkte detentie op 08.11.2019. Bij vonnis d.d. 06.12.2019 herriep de SURB de aan u toegekende beperkte detentie. Het besef dat u in het verleden verkeerde keuzes maakte, was blijkbaar snel vervlogen. Uit het vonnis tot herroeping blijkt: "Op 08 oktober 2019 werd u ontslagen bij uw werkgever Exonet omdat u de afspraken met de werkgever niet zou nagekomen zijn. U zou betrappt geweest zijn met een firmawagen in Nederland. Sinds dit voorval zou uw houding gewijzigd zijn. U zou meermaals afwezig gebleven zijn zonder verwittiging en een dreigende toon aangenomen hebben ten aanzien van uw werkgever. Reden waarom u zou ontslagen zijn. Volgens de verklaringen van uw werkgever zou u hem nadien bedreigd hebben. De werkgever heeft daarvoor klacht neergelegd zoals blijkt uit het procesverbaal van 24 oktober 2019." Uzelf heeft een andere versie m.b.t. uw ontslag, ontkent bedreigingen geuit te hebben en heeft op uw beurt klacht neergelegd tegen de werkgever wegens inbreuken op de arbeidswetgeving. U legde vervolgens een arbeidscontract bij een andere werkgever voor maar na nazicht door het Openbaar Ministerie bleek de zaakvoerder van die firma gekend en veroordeeld te zijn voor feiten van oplichting, waardoor de rechtbank deze tewerkstelling niet veilig vond voor u. Omdat niet genoeg voldaan was aan de voorwaarde van het hebben van een dagbesteding, herriep de SURB de beperkte detentie.

Bij vonnis d.d. 08.05.2020 kende de SURB u wederom een bijzondere maatregel toe: "Om u toe te laten uw reclassering verder uit te werken kent de rechtbank u als bijzondere maatregel drie penitentiare verlopen toe die u zal doorbrengen op het adres van uw vriendin. U moet de verlopen ook gebruiken om uw dagbesteding en begeleiding verder te concretiseren tot een startklaar plan. U moet u wel goed aan alle afspraken en opgelegde voorwaarden houden en er voor zorgen dat u op geen enkele manier in de problemen terecht komt want de kansen die u krijgt zijn niet onbeperkt."

Dat u reeds uitgaansvergunningen verkregen heeft die blijkbaar zonder problemen verlopen zijn en dat de SURB u recentelijk penitentiair verlof toekende, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Keer op keer kreeg u nieuwe kansen, zowel tijdens en na uw vorige detenties als tijdens uw huidige detentie en steeds weer loopt er uiteindelijk wel iets mis. U heeft in het verleden steeds opnieuw getoond dat u zich niet blijvend aan de opgelegde maatregelen kon houden en keer op keer schond u het vertrouwen dat de SURB u steeds opnieuw schenkt. Zelfs toen u onder elektronisch toezicht stond, pleegde u nog eens 8 gewapende overvallen, waarvan 6 bankovervallen en 2 overvallen op handelszaken, alsook een diefstal met braak en een poging tot afpersing. Het moge duidelijk zijn dat u niet onder de indruk was van de gerechtelijke procedures. Het gegeven dat u,

ondanks de vele kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit het strafdossier komt naar voor dat u volgens de psychosociale dienst een antisociale persoonlijkheidsproblematiek heeft en dat er sprake is van een onstabiele, chronische antisociale levensstijl. U streeft naar onmiddellijke behoeftebevrediging en heeft geen adequate coping vaardigheden. Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die hieruit voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 17.01.2027, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Daar u het gebruik van geweld -ook in uw vroegere partnerrelatie schuwde u geen geweld- en vuurwapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw persoonlijkheids- en agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Snel en makkelijk geldgewin lagen aan de basis van de meeste feiten die u pleegde en daar het niet onwaarschijnlijk is dat u nog aanzienlijke sommen moet afbetalen aan o.a. de burgerlijke partijen (het tegendeel werd niet aangetoond), zou het wel eens kunnen dat u weer in de verleiding zou komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofdte is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving, een inreisverbod van 15 jaar is dan ook gerechtvaardigd om de samenleving te beschermen.

+++

Op 26.08.1998 bent u te Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met F. N. (geboren op 02.01.1981 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.06.2007). Op 14.12.1999 kwam F. N. in het kader van gezinshereniging vanuit Marokko naar België. Jullie kregen samen één dochter, E.-H. A. (geboren op 12.05.2001 te Borgerhout, Belgische nationaliteit sinds 04.06.2007). Op 12.06.2002 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden omdat u opzettelijke slagen of verwondingen toebracht aan F. N.

Op 07.06.2005 zijn jullie uit de echt gescheiden. Uw ex-echtgenote is hertrouwd sinds 17.03.2009 en uzelf stelt momenteel een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. H.

Wat de aanwezigheid van uw meerderjarige dochter in België betreft, wordt er op gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). EL-HAJOUTI Alia is niet opgenomen in de lijst van personen die de toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis. Sinds 18.12.2002, uw dochter was toen ongeveer anderhalf jaar oud, stonden u, uw ex-echtgenote en uw dochter niet meer op eenzelfde adres ingeschreven. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden tussen u en uw inmiddels meerderjarige dochter. U legt immers geen enkel stuk voor waaruit het tegendeel blijkt. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met H. N. (geboren op 15.06.1974 te Beni-Touzzine, Belgische nationaliteit sinds 23.02.2002), jullie zouden voornemens zijn te huwen. U verschaft verder echter geen enkel detail met betrekking tot deze relatie. Uit het "Verslag en advies van de directeur betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling" d.d. 07.04.2020 blijkt dat jullie een relatie zouden hebben sedert begin 2019. Het "Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel" d.d. 08.05.2020 van de SURB Antwerpen vermeldt in dit verband: "Intussen blijkt dat u niet meer terecht kan bij uw neef.

U wil nu gaan wonen bij uw vriendin N. H. in Borgerhout. U heeft deze dame leren kennen tijdens uw vorige maatregel. De relatie is nog pril en aanvankelijk waren haar twee inwonende dochters niet op de hoogte van de relatie. In eerste instantie wou uw vriendin, alvorens het licht op groen te zetten om samen te wonen dat u eerst verlof bij haar zou doorbrengen. Achteraf is zij op die beslissing terug gekomen en stelde ze dat u voor alle maatregelen bij haar welkom was. Toch vindt de rechtbank het beter dat het samenwonen eerst zou getest worden via enkele verloven." Wat uw laatste detentie betreft, verbleef u van 19.02.2013 tot 17.06.2019 onder het gewoon regime in de gevangenis (in die periode had u slechts 4 uitgaansvergunningen). Van 17.06.2019 tot 08.11.2019 stond u onder het regime van beperkte detentie, sinds 09.11.2019 zit u weer opgesloten onder het gewone regime. Heel veel tijd hebben jullie dus nog niet samen kunnen doorbrengen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat H. N. u voor het eerst in de gevangenis bezocht op 03.12.2019, sindsdien bezoekt zij u regelmatig. Dat H. N. u sinds 03.12.2019 regelmatig bezoekt in de gevangenis, dat u stelt voornemens te zijn met haar te huwen en dat u voor alle maatregelen welkom bent bij haar, volstaat niet om te concluderen dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van EVRM kan vallen, is dan ook niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Hoe dan ook, zelfs al zou aangetoond zijn dat uw relatie met mevrouw H. van dien aard zou zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw H. buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Mevrouw H. was ongetwijfeld van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden, of had dat moeten zijn, en kon dan ook weten dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben voor jullie (toekomstig) gezinsleven. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten en dat zij reeds sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Mevrouw werd net als u in Marokko geboren en heeft naast de Belgische, wellicht ook de Marokkaanse nationaliteit. Op zijn minst enige vertrouwdheid met de Marokkaanse cultuur en taal is dan ook aannemelijk. De twee dochters die mevrouw volgens het rijksregister heeft uit een vorig huwelijk, zijn beiden meerderjarig. Uiteraard kan mevrouw H. er ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen.

U verwijst daarnaast ook naar 4 zussen en 4 broers die in België woonachtig zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het

privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U was pas 1 jaar oud toen u in België aankwam (de drie maanden waarnaar u verwijst, stemmen niet overeen met de gegevens in uw administratief dossier). Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Ondanks de vele kansen die u door de jaren heen kreeg, werd u meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor zeer ernstige feiten. Niettegenstaande het feit dat u sinds zeer jonge leeftijd in België woont en u aangeeft dat al uw belangen in België zijn, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u geen contact heeft met iemand buiten België, dat u geen familie meer heeft in Marokko, dat u de taal niet spreekt, dat u geen band heeft met Marokko en dat u voor het laatst in Marokko was in 2002. Uit de uiteenzetting supra is al gebleken dat u niet van de eerste leugen gebarsten bent. Het is onwaarschijnlijk dat u noch enige kennis van het Berbers, noch van het Arabisch zou hebben. U omringde zich voor het plegen van overvallen immers met allochtone jongeren van Marokkaanse afkomst zoals blijkt uit het strafdossier en de kans bestaat dat niet alle conversaties die jullie voerden in het Nederlands gebeurden. Bovendien kwam uw ex-echtgenote op 18 jarige leeftijd van Marokko naar België, wellicht kon zij dan toch nog geen Nederlands en gebeurde de communicatie tussen jullie beiden in een andere taal. Hoe dan ook, zelfs moest de bewering dat u geen enkele van de in Marokko gesproken talen spreken, kloppen is het niet onmogelijk deze nog te studeren voor u in 2027 aan het einde van uw straf komt. Dat u geen enkel band meer zou hebben met Marokko is om dezelfde redenen ongeloofwaardig. Ook uw huidige vriendin is van Marokkaanse origine. U groeide daarenboven op in een Marokkaans gezin en indien er daadwerkelijk geen banden meer zouden zijn, kan u die opnieuw opbouwen. Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. U verklaarde dat u in verschillende sectoren gewerkt heeft: als schoonmaker, in de stellingbouw, als taxichauffeur, als inpakker. Er liggen geen stukken voor dat u in Marokko, dan wel elders, geen dergelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft en de cursussen die u volgde, kunnen alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 14.01.2020 dat u last heeft van depressies en dat u het bij momenten mentaal moeilijk heeft. Er werd geen medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat u een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. U hebt dan ook geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 15 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van het recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien u zou voldoen aan de voorwaarden om opnieuw een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste Middel

(...)

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de redenering zoals aangehaald door verwerende partij (stuk 2).

1.

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de huidige persoonlijke situatie van verzoeker.

Verwerende partij stelt dat het feit dat de familie van verzoeker in België woont niet ter zake doet, aangezien verzoeker niet afhankelijk is van een van deze familieleden en dat zij niet van hem afhankelijk zouden zijn, waardoor zij niet onder de toepassing van art. 8 E.V.R.M. vallen.

Het feit dat verzoeker enkel Nederlands en beperkt Frans spreekt, en aldus géén enkele kennis heeft van het Berbers of Arabisch, maakte niet uit volgens verwerende partij daar verzoeker dit wel nog tijdens zijn detentie kon leren.

Voor het overige verwijst verwerende partij voornamelijk nog naar een aantal eerdere veroordelingen dewelke verzoekende partij heeft opgelopen om op basis hiervan te stellen dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade.

Er dient echter wanneer er sprake is van het algemeen belang en het individueel belang steeds een billijke en correcte afweging hieromtrent te worden gemaakt, hetgeen in casu duidelijk niet gebeurd is, aangaande de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

"De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uit maken, volstaat niet en kan niet worden bij getreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, "

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven aangehaalde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden met verscheidene van deze criteria:

Ten eerste verblijft verzoeker zijn gehele leven reeds in België.

Hij is in België opgegroeid en heeft nooit een ander land gekend en kent aldus enkel de Belgische cultuur.

Het gehele sociale en familiale leven van verzoeker speelt zich ook af in België.

De eenvoudige bewering van verwerende partij dat verzoeker wel zal liegen waartoe verwerende partij enkel verwijst naar zijn strafblad, is duidelijk onvoldoende.

De verdere stelling dat als verzoeker de waarheid spreekt dit nog steeds niet ter zake doet omdat hij als volwassen man wel een nieuw leven kan uitbouwen in Marokko en de taal nog wel kan leren is ook onbegrijpelijk.

Wanneer verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en naar Marokko wordt uitgezet, zal hij niet minder dan 54 jaar oud zijn!

Er kan moeilijk van iemand van 54 jaar verwacht worden dat hij zich maar naar een nieuw land begeeft, wiens cultuur / taal / gewoontes / ... hij niet kent, en zich hier zal aanpassen.

Ten tweede is het duidelijk dat verzoeker een gezin vormt met zijn vriendin mevrouw H. N. bij wie hij ook steeds verblijft tijdens de penitenteire verloven, dewelke ook zonder enig probleem zijn verlopen.

Verwerende partij stelt dat een duurzame relatie niet afdoende bewezen is omdat zij elkaar nog maar een jaar kennen en slechts beperkte contacten hebben gehad.

Deze stelling van verwerende partij slaat kant noch wal.

Het is immers zo dat vanaf de start van de relatie enerzijds mevrouw H. met vaste regelmatig cliënt komt opzoeken in de gevangenis en anderzijds wanneer cliënt een penitentiair verlof of andere maatregel krijgt, brengt hij deze stevast volledig door bij mevrouw H.

Het is dan ook duidelijk dat cliënt alle tijd die hij beschikbaar heeft besteed samen met mevrouw H. en zij dus wel degelijk een duurzame relatie hebben.

De verdere bewering van verwerende partij dat men de relatie wel in Marokko kan verder zetten, waarbij mevrouw H. en haar kinderen dus opeens België dienen te verlaten voor een periode van niet minder dan 15 jaar (!), is duidelijk onvoldoende.

Wanneer cliënt immers wordt uitgewezen in 2027 kan hij meer dan 15 jaar niet naar België afreizen waarbij men niet zomaar van mevrouw H. kan verwachten dat zij dan maar al die tijd naar Marokko gaat.

Het argument dat mevrouw H. gelet op het strafrechtelijk verleden van cliënt dit kon verwachten, kan niet overtuigen.

Mevrouw H. weet dat cliënt een aantal ernstige misstappen heeft begaan in het verleden en hiertoe een gevangenisstraf dient uit te zitten tot 2027.

Zij was, en kon ook onmogelijk, op de hoogte zijn van het feit dat hij dan nog eens 15 jaar België niet meer zou in mogen.

Met dit element wordt in de bestreden beslissing dan ook geen enkele rekening gehouden.

Ten derde gaat verwerende partij op geen enkele manier na hoe de situatie is in Marokko en de problemen die verzoeker hier kan ondervinden.

Dit terwijl Marokko een land is dat de mensenrecht niet respecteert:

Marokko heeft twee medewerkers van mensenrechtenorganisatie Amnesty International opgepakt, ondervraagd en het land uitgezet.

(De Morgen, Marokko zet Amnesty-medewerkers land uit na start onderzoek mensenrechten, 2015, <https://www.demonzen.be/buitenland/marokko-zet-amnestv-medewerkers-land-uit-na-start-onderzoek-mensenrechten-b099a012/>).

Amnesty International uit in haar nieuw verslag over mensenrechten, scherpe kritiek op Marokko. De onderdrukking van de vrijheid van meningsuiting, de situatie in de Sahara en het wijdverspreide ' gebruik van marteling, zijn zoveel slechte punten aangehaald in het 2013-rapport van AI.

(X, Kritiek Amnesty International op mensenrechten Marokko, 2013, <https://www.bladna.nl/amnestv-international-mensenrechten-marokko.06155.html>)

"De Marokkaanse autoriteiten voerden de voorbije week een golf aan massa-arrestaties uit in de Rif, in het noorden van Marokko.

...

Sommige arrestanten kregen geen toegang tot een advocaat. Volgens sommige advocaten die hun cliënten zagen in de rechtbank in Al Hoceima, hadden die zichtbare verwondingen en verklaarden ze te zijn mishandeld bij hun arrestatie.

...

"We vrezen dat deze arrestatiegolf een bewuste poging is om betogers in de Rif te straffen voor maanden van vreedzame betogingen. Het is essentieel dat de Marokkaanse autoriteiten het recht op vrijheid van meningsuiting en het recht om vreedzaam te betogen respecteren. Personen die beschuldigd worden van een wettelijk erkend misdrijf, moeten toegang krijgen tot een eerlijk proces." (Amnesty International, Marokko: betogers in de RIF gestraft met massa-arrestaties, 2017, <https://www.amnestv-intemational.be/nieuws/marokko-betogers-in-de-rif-gestraft-inet-massa-arrestaties>)

"Volgens de mensenrechtenorganisatie is de situatie achteruit gegaan, terwijl men streeft naar aanzienlijke vooruitgangen. Vooral het gebruik van foltering en politieke processen is tegen het zere been van AMDH. In een rapport, dat 200 pagina's telt, stelt de organisatie dat veiligheidstroepen nog steeds onderdrukken, provocatie en intimidatie gebruiken. Het rapport werd gisteren gepresenteerd in Rabat." (X, <http://nieuws.marokko.nl/28138/opnieuw-kritiek-op-mensenrechten-marokko/>)

Slagen, waterboarding en psychologisch en seksueel geweld behoren volgens Amnesty International tot de folterpraktijken, waarmee de Marokkaanse veiligheidsdiensten bekentenissen van verdachten afdwingen. (Het Laatste Nieuws, Amnesty International bericht Marokko van folterpraktijken, 2015, <http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/2329885/2015/05/20/Amnesty-International-beticht-Marokko-van-folterpraktijken.dhtml>)

"In Marokkaanse gevangenissen wordt nog steeds gemarteld, ondanks een wettelijk verbod. Dat zegt Amnesty International in een nieuw rapport dat 173 gevallen van marteling en mishandeling beschrijft. Die vonden plaats tussen 2010 en 2014." (De Volkskrant, Marokko martelt gevangenis ondanks verbod, 2015, <http://www.volkskrant.nl/buitenland/marokko-mai1elt-in-gevangenis-ondanks-verbod-a4034696/>)

"Wij hebben reeds herhaaldelijk gewezen op de schendingen van de mensenrechten in Marokko, waarvan in dit geval burgers van de Gemeenschap het slachtoffer zijn. Uit een recent verslag van het Spaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie van de 83 Spaanse gevangenen in Marokkaanse gevangenissen blijkt dat deze gevangenen in onmenselijke omstandigheden worden vastgehouden: overbevolkte cellen, geweld, slechte voeding en gebrek aan medische zorg, met als gevolg een grote verspreiding van besmettelijke ziekten." (Parlementaire vragen, Schriftelijke vraag Willy Meyer Pleite aan de Commissie, 2007, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2007-4850+0+DOC+XML+VQ//NL>)

"Aframmelingen, bijna-verdrinkingen en gevangenen die urenlang in een positie met de lugubere naam 'roast chicken' zijn geplaatst. Het zijn een paar van de meest schokkende voorbeelden uit een vandaag gepubliceerd rapport over martelingen in Marokko. En pijnlijk genoeg doen ze denken aan een tien jaar geleden gepubliceerde roman over de zwarte geschiedenis van de Marokkaanse martelgevangenissen." (Van de Wiel C., Martelingen in modelkind Marokko, 0215, <https://www.vn.nl/via-deze-roman-leerde-de-wereld-over-marokkaanse-martelgevangenissen/>)

"Onder de aanwezigen waren verschillende Belgisch-Marokkaanse families met verwanten die momenteel achter de tralies zitten in Marokko. "Hun rechten worden er met de voeten getreden. Er is sprake van foltering en het afleggen van verklaringen onder dwang", zegt Luk Vervaeke van het Comité." (Het Laatste Nieuws, Familie van gedetineerden in Marokko protesteert voor Antwerps consulaat, 2013, <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/1627190/2013/05/05/Familie-van-gedeteneerden-in-Marokko-protesteert-voor-Antwerps-consulaat.dhtml>)

Het staat dan ook onomstotelijk vast dat Marokko de mensenrechten schendt en dan met name de mensenrechten van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden.

Verzoeker kan zich ook niet bij enige problemen op de politie beroepen om hem te beschermen, daar zij natuurlijk net degene zijn die tot de schending van de mensenrechten overgaan.

Het is daarnaast ook zo dat verzoeker arm is en bij terugkeer ook de smeergelden die de douaniers en andere ambtenaren vereisen en hierdoor ook blootgesteld wordt aan de eerder vermelde schending van mensenrechten:

"De Marokkaanse politie wordt opnieuw geteisterd door een corruptiezaak. Een commissaris en zijn medeplichtige werden eerder deze week op heterdaad betrapt. " (X, Corrupte commissaris opgepakt in Salé, 2017, <https://www.bladna.nl/corrupte-comirnisaris-sale.17891.html>)

In Marokko is de corruptie tot in het koninklijk paleis geslopen, zo staat in Amerikaans diplomatiek verkeer dat door WikiLeaks is onthuld en dat door de Spaanse kwaliteitskrant El Pais is ingekeken. (De Standaard, Wikileaks: Corruptie in Marokko tot in koninklijk paleis, 2010, http://www.standaard.be/cnt/dmf20101203_079)

Zij ging in Marokko de familie opzoeken van Mouhcine Fikri, de visverkoper die werd geplet in een vuilniswagen. "De corruptie moet aangepakt worden. Er zijn nog zoveel méér Mouhcines die elk moment vermorzeld kunnen worden ", zeggen zij. (De Morgen, Vechten tegen de corruptie in Marokko: Ik wil gerechtigheid, 2016, <https://www.demorgen.be/buitenland/vechten-tegen-de-corruptie-in-marokko-ik-wil-gerechtigheid-bef7dd95/>)

"Marokkaanse migranten die tijdens de jaarlijkse zomervakantie de straat van Gibraltar overstaken. kregen tot voor kort bij aankomst in de noordelijke havenplaats Tanger steevast te maken met hordes corrupte douane-ambtenaren, die allemaal een slaatje wilden slaan uit hun vermeende weelde. In de auto dóór Marokko op weg naar het geboortedorp in het Rifgebergte of het zuiden stuitten ze wederom op eindeloze controles van corrupte gendarmes en politiemannen waaraan 'tol ' moest worden afgedragen. " (De Haas H., Migranten veranderen het aanzien van Marokko. Rabat maakt de kippen met gouden eieren tegenwoordig het hof, 2004, ZemZem: Tijdschrift over het Midden-Oosten, Noord-Afrika en islam, 57-63)

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat er volgens haar geen afdoende belangenafweging is gebeurd, en verwijst meer bepaald naar de Boultif-criteria in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals *in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar enkele van deze criteria, namelijk de duur van het verblijf in het gastland, de gezinssituatie, de ernstig van de moeilijkheden die haar beweerd partner zal ondervinden in het land van herkomst indien zij de verzoekende partij zou volgen, en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en zijn land van herkomst.

De Boultif-criteria betreffen:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
 - (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
 - (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
 - (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
 - (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.
- Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
 - (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De verzoekende partij beweert dat er geen billijke en correcte afweging zou zijn gemaakt aangaande de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Er zou geen rekening zijn gehouden met de tijdsduur van verblijf in België, met haar gezinssituatie en met de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden in het geval van een terugkeer naar Marokko.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt uit te schijnen blijkt dat de verwerende partij zeer uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij is wat betreft de volgens haar niet afdoende belangenafweging in het kader van de Boultif-criteria van oordeel dat de verwerende partij vooreerst niet voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij haar hele leven in België verblijft. De verzoekende partij stelt dat de

verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de stelling dat de verzoekende partij waarschijnlijk wel zal liegen gezien haar verleden, en zo niet, dat zij zich in Marokko wel zal kunnen aanpassen. De bestreden beslissing bevat echter een veel uitgebreidere motivering voor wat betreft het door de verzoekende partij in België opgebouwde privéleven dan wat de verzoekende partij hier voorhoudt. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U was pas 1 jaar oud toen u in België aankwam (de drie maanden waarnaar u verwijst, stemmen niet overeen met de gegevens in uw administratief dossier). Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Ondanks de vele kansen die u door de jaren heen kreeg, werd u meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor zeer ernstige feiten. Niettegenstaande het feit dat u sinds zeer jonge leeftijd in België woont en u aangeeft dat al uw belangen in België zijn, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u geen contact heeft met iemand buiten België, dat u geen familie meer heeft in Marokko, dat u de taal niet spreekt, dat u geen band heeft met Marokko en dat u voor het laatst in Marokko was in 2002. Uit de uiteenzetting supra is al gebleken dat u niet van de eerste leugen gebarsten bent. Het is onwaarschijnlijk dat u noch enige kennis van het Berbers, noch van het Arabisch zou hebben. U omringde zich voor het plegen van overvallen immers met allochtone jongeren van Marokkaanse afkomst zoals blijkt uit het strafdossier en de kans bestaat dat niet alle conversaties die jullie voerden in het Nederlands gebeurden. Bovendien kwam uw ex-echtgenote op 18 jarige leeftijd van Marokko naar België, wellicht kon zij dan toch nog geen Nederlands en gebeurde de communicatie tussen jullie beiden in een andere taal. Hoe dan ook, zelfs moest de bewering dat u geen enkele van de in Marokko gesproken talen spreken, kloppen is het niet onmogelijk deze nog te studeren voor u in 2027 aan het einde van uw straf komt. Dat u geen enkel band meer zou hebben met Marokko is om dezelfde redenen ongeloofwaardig. Ook uw huidige vriendin is van Marokkaanse origine. U groeide daarenboven op in een Marokkaans gezin en indien er daadwerkelijk geen banden meer zouden zijn, kan u die opnieuw opbouwen. Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. U verklaarde dat u in verschillende sectoren gewerkt heeft: als schoonmaker, in de stellingbouw, als taxichauffeur, als inpakker. Er liggen geen stukken voor dat u in Marokko, dan wel elders, geen dergelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft,

kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in België opgroeide. De verwerende partij heeft er zich helemaal niet toe beperkt te stellen dat de verzoekende partij gelogen heeft. In de eerste plaats maakt de verwerende partij toepassing van artikel 8, 2. van het EVRM en stelt dat de inmenging in het niet-betwiste privéleven van de verzoekende partij als noodzakelijk wordt beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De verwerende partij motiveert immers als volgt: *"Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Ondanks de vele kansen die u door de jaren heen kreeg, werd u meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor zeer ernstige feiten."*

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij in België is opgegroeid, dat zij nooit een ander land heeft gekend en dat moeilijk van iemand van 54 jaar kan worden verwacht dat zij zich naar een nieuw land zou begeven en zich daar zal aanpassen, weerlegt zij op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing. Hoe dan ook acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat een volwassen man, zelfs van 54 jaar, in staat is om zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk uit te bouwen in Marokko. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald kan haar familie in België haar, desgewenst, vanuit België ondersteunen bij haar re-integratie in de Marokkaanse samenleving.

De verwerende partij haalt overigens verschillende elementen aan waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij wel nog banden heeft met Marokko. Zo stelt de verwerende partij dat *"Niettegenstaande het feit dat u sinds zeer jonge leeftijd in België woont en u aangeeft dat al uw belangen in België zijn, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko"*. De verwerende partij stelt zo onder meer, naast het feit dat uit het verleden van de verzoekende partij is gebleken dat het zou kunnen dat zij liegt, dat het onwaarschijnlijk is dat zij noch enige kennis van het Berbers, noch van het Arabisch zou hebben. Zij omringde zich voor het plegen van overvallen immers met allochtone jongeren van Marokkaanse afkomst zoals blijkt uit het strafdossier, en de kans bestaat dat niet alle conversaties die zij voerden in het Nederlands gebeurden. Bovendien kwam haar ex-echtgenote op 18-jarige leeftijd van Marokko naar België, en kon zij dan wellicht toch nog geen Nederlands en gebeurde de communicatie tussen hen beide in een andere taal. De verzoekende partij betwist deze motieven niet, en zij blijven dan ook overeind. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te motiveren dat *"Hoe dan ook, zelfs moest de bewering dat zij geen enkele van de in Marokko gesproken talen spreken, kloppen is het niet onmogelijk deze nog te studeren voor u in 2027 aan het einde van uw straf komt"*. Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk van de verzoekende partij te verwachten op een periode van zeven jaar eventueel een nieuwe taal te leren. Dat zij geen enkele band meer zou hebben met Marokko is volgens de verwerende partij verder ook om nog andere redenen ongeloofwaardig. Ook de huidige vriendin van de verzoekende partij is immers van Marokkaanse origine. De verzoekende partij groeide daarenboven op in een Marokkaans gezin en indien er daadwerkelijk geen banden meer zouden zijn, kan zij die opnieuw opbouwen. Ook deze motieven van de bestreden beslissing betwist de verzoekende partij helemaal niet, en zij blijven dan ook overeind. Verder acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij waar zij het volgende stelt: *"Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen."* Verder betwist de verzoekende partij ook niet in concreto het motief dat stelt dat *"Er liggen geen stukken voor(liggen) dat u in Marokko, dan wel elders, geen dergelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders"*.

De verzoekende partij stelt verder in haar eerste middel dat het duidelijk is dat zij een gezin vormt met haar vriendin, mevrouw H. N. Het is volgens haar duidelijk dat zij al haar beschikbare tijd heeft besteed samen met mevrouw H. en zij dus wel degelijk een duurzame relatie hebben. De verdere bewering van de verwerende partij dat men de relatie wel in Marokko kan verderzetten, waarbij mevrouw H. en haar kinderen dus opeens België dienen te verlaten voor een periode van niet minder dan 15 jaar, is volgens

de verzoekende partij duidelijk onvoldoende. Het argument dat mevrouw H. gelet op het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij dit kon verwachten, kan volgens haar ook niet overtuigen.

Het is duidelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in eerste instantie motiveert dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij en mevrouw H. N. geen gezinsleven hebben dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM verdient. De motieven die de verwerende partij nog toevoegt, namelijk dat zij de relatie in Marokko kunnen verderzetten en mevrouw H. zich hieraan kon verwachten gezien het verleden van de verzoekende partij zijn dan ook overtuigende motieven, waarvan de eventuele kennelijke onredelijkheid niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing zeer uitgebreid waarom zij van oordeel is dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en mevrouw H. N. De verzoekende partij zet daartegenover enkel de loutere bewering dat zij van oordeel is dat er wel sprake is van een duurzame relatie, omdat zij al haar vrije tijd met mevrouw H. N. spendeert. De verwerende partij motiveert op dit punt in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde een duurzame relatie te hebben met H. N. (geboren op 15.06.1974 te Beni-Touzzine, Belgische nationaliteit sinds 23.02.2002), jullie zouden voornemens zijn te huwen. U verschaft verder echter geen enkel detail met betrekking tot deze relatie. Uit het “Verslag en advies van de directeur betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling” d.d. 07.04.2020 blijkt dat jullie een relatie zouden hebben sedert begin 2019. Het “Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel” d.d. 08.05.2020 van de SURB Antwerpen vermeldt in dit verband: “Intussen blijkt dat u niet meer terecht kan bij uw neef. U wil nu gaan wonen bij uw vriendin N. H. in Borgerhout. U heeft deze dame leren kennen tijdens uw vorige maatregel. De relatie is nog pril en aanvankelijk waren haar twee inwonende dochters niet op de hoogte van de relatie. In eerste instantie wou uw vriendin, alvorens het licht op groen te zetten om samen te wonen dat u eerst verlof bij haar zou doorbrengen. Achteraf is zij op die beslissing terug gekomen en stelde ze dat u voor alle maatregelen bij haar welkom was. Toch vindt de rechtbank het beter dat het samenwonen eerst zou getest worden via enkele verloven.” Wat uw laatste detentie betreft, verbleef u van 19.02.2013 tot 17.06.2019 onder het gewoon regime in de gevangenis (in die periode had u slechts 4 uitgaansvergunningen). Van 17.06.2019 tot 08.11.2019 stond u onder het regime van beperkte detentie, sinds 09.11.2019 zit u weer opgesloten onder het gewone regime. Heel veel tijd hebben jullie dus nog niet samen kunnen doorbrengen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat H. N. u voor het eerst in de gevangenis bezocht op 03.12.2019, sindsdien bezoekt zij u regelmatig. Dat H. N. u sinds 03.12.2019 regelmatig bezoekt in de gevangenis, dat u stelt voornemens te zijn met haar te huwen en dat u voor alle maatregelen welkom bent bij haar, volstaat niet om te concluderen dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van EVRM kan vallen, is dan ook niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Hoe dan ook, zelfs al zou aangetoond zijn dat uw relatie met mevrouw H. van dien aard zou zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw H. buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Mevrouw H. was ongetwijfeld van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden, of had dat moeten zijn, en kon dan ook weten dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben voor jullie (toekomstig) gezinsleven. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten en dat zij reeds sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Mevrouw werd net als u in Marokko geboren en heeft naast de Belgische, wellicht ook de Marokkaanse nationaliteit. Op zijn minst enige vertrouwdheid met de Marokkaanse cultuur en taal is dan ook aannemelijk. De twee dochters die mevrouw volgens het rijksregister heeft uit een vorig huwelijk, zijn beiden meerderjarig. Uiteraard kan mevrouw H. er ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen.”

De verzoekende partij betwist in het geheel niet dat zij verder geen enkel detail met betrekking tot deze relatie verschaft, dat uit het “Verslag en advies van de directeur betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling” van 7 april 2020 blijkt dat de relatie nog pril is en aanvankelijk de twee inwonende dochters van de beweerde partner van de verzoekende partij niet op de hoogte waren van de relatie, en dat in eerste instantie haar beweerde partner, alvorens het licht op groen te zetten om samen te wonen wilde dat zij eerst verlof bij haar zou doorbrengen en zij achteraf op die beslissing is teruggekomen en stelde ze dat zij voor alle maatregelen bij haar welkom was. De verzoekende partij betwist evenmin dat

de rechtbank het beter vond dat het samenwonen eerst zou getest worden via enkele verloven. Verder betwist de verzoekende partij ook niet dat zij, wat haar laatste detentie betreft, van 19 februari 2013 tot 17 juni 2019 onder het gewoon regime in de gevangenis verbleef (in die periode had zij slechts 4 uitgaansvergunningen). Zij betwist ook niet dat zij van 17 juni 2019 tot 8 november 2019 onder het regime van beperkte detentie stond, en sinds 9 november 2019 weer opgesloten zit onder het gewone regime, en dus niet heel veel tijd samen met haar beweerde partner heeft kunnen doorbrengen. De Raad acht het dan ook niet kennelijk van de verwerende partij om te oordelen dat er van een gezinsleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM verdient in casu geen sprake is. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Zelfs aangenomen dat er gezinsleven bestaat toont zij geheel niet aan dat er hinderpalen bestaan om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. De verzoekende partij beperkt er zich toe te stellen dat dit niet verwacht kan worden van haar partner. De Raad merkt dienaangaande op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners de verankering in zijn land van herkomst in grote mate verliest indien zij een gezinsleven wensen op te bouwen. Door enkel te stellen dat dit niet kan verwacht worden van haar partner maakt zij geheel niet aannemelijk dat er hinderpalen bestaan die zouden beletten dat er een gezinsleven in Marokko wordt uitgebouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij haalt verder aan dat in Marokko mensenrechtenschendingen voorkomen. In die zin voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij verwijst naar het loutere feit dat er volgens haar, in Marokko mensenrechtenschendingen zouden voorkomen. Zij verwijst naar verschillende persberichten en rapporten van onder meer Amnesty International. De Raad merkt op dat de bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst dateren van tussen 2004 en 2017, en zij dan ook niet actueel kunnen genoemd worden. Los van deze vaststellingen merkt de Raad op dat de verzoekende partij in de door haar ingevulde vragenlijst van 11 februari 2020 in het kader van haar hoorrecht nergens verwees naar enige mensenrechtenschendingen in Marokko, waardoor het minstens opmerkelijk is dat zij dit argument nu voor het eerst naar voren brengt in haar verzoekschrift. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij dit argument in rekening had moeten of kunnen nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist immers de volgende motieven van de bestreden beslissing niet:

“U verklaarde de vragenlijst met uw advocaat in te zullen vullen. Op 11.02.2020 stuurde uw advocaat, Meester J. M., de ingevulde vragenlijst alsook een aantal documenten door per mail. In de vragenlijst hoorrecht, ingevuld op 14.01.2020, verklaarde u dat uw moedertaal Nederlands is; dat u beperkt Frans en Engels spreekt; dat u drie maanden oud was toen u in 1974 in België aankwam; dat u geen reisdocumenten heeft; dat u in 2002 voor het laatst naar Marokko op vakantie ging; dat u last heeft van depressies en het bij momenten mentaal moeilijk heeft; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam woonachtig was in de (...)straat en dat u een historiek van adressen toevoegt; dat u een duurzame relatie heeft met de Belgische mevrouw N. H. (geboren op 15.06.1974 te Beni Touzine) met wie u gaat trouwen, zij is woonachtig op de (...) (gsm (...)); dat uw 4 zussen en 4 broers en uw dochter E.-H. A. (geboren op 12.05.2001) in België woonachtig zijn; dat u een meerderjarige dochter, A., heeft die in Antwerpen (Luchtbal) woont; dat u geen contact of relatie heeft met iemand buiten België en dat al uw belangen hier zijn; dat u geen familie meer heeft in Marokko: of ze zijn in België of ze zijn overleden in Marokko (ooms, tantes); dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u secundair onderwijs – opleiding steenkapperij (deeltijds onderwijs) maar dat u er geen diploma van heeft; dat u gewerkt heeft als schoonmaker (Monsanto- Antwerpen Scheldelaan), in de stellingbouw (Baljauw, Antwerpen), bij General Motors (schoonmaak), als taxichauffeur (DTH Luchthaven Deurne), als inpakker (Wijnegem), dat u vooral veel schoonmaak heeft gedaan, nadien bij Group, dat u een opleiding intro hefurtruck chauffeur en hulpkok volgde; dat u nog niet werkte in een ander land dan België; dat u nog niet in een ander land dan België veroordeeld of opgesloten werd; dat u niet naar Marokko terug kan keren omdat u geen enkele band heeft met Marokko, u er voor het laatst was in 2002, dat u de taal niet spreekt en dat u er geen enkele familie heeft. Volgende documenten werden voorgelegd: verschillende loonstrookjes van BVBA EXONET BVBA (juni-oktober 2019); ontslagbrief EXONET d.d. 08.10.2019; verbreking van de

arbeidsovereenkomst voor arbeiders EXONET BVBA d.d. 23.10.2019; attest tewerkstelling (17.06.2019-23.10.2019) EXONET BVBA d.d. 30.10.2019; C4 d.d. 06.11.2019; inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 18.10.2019; woonbewijs met historiek adressen d.d. 08.01.2020; lijst van broers en zussen; "Vonnis tot toekenning van een beperkte detentie" SURB Antwerpen d.d.07.06.2019; rekeninguittreksel."

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat specifiek zij zelf het voorwerp zal worden van mensenrechtenschendingen bij een terugkeer naar Marokko. Zij beperkt zich tot het citeren van, veelal oude, bronnen die in algemene termen spreken van mensenrechtenschendingen. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij zich in dezelfde situatie zou bevinden bij een terugkeer naar Marokko. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"B.2. Ernst van de aangevoerde middelen betreffende het opleggen van een inreisverbod van 15 jaar

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur en het opleggen van een inreisverbod.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de redenering zoals aangehaald door verwerende partij (stuk 2).

1.

Zoals hiervoor reeds aangehaald, ligt verzoeker zijn leven in België.

Verzoeker woont reeds zijn volledige leven in België, zijn gehele naaste familie woont in België en hebben ook de Belgische nationaliteit verkregen of verblijven hier op legale wijze, verzoeker spreekt vloeiend Nederlands,...

Het is duidelijk dat het sociale en culturele leven van verzoeker zich volledig in België afspeelt en niet in Marokko, waar verzoeker ook geen enkele band meer heeft.

Hij kent immer noch de Marokkaanse landstalen noch de culturen en gebruiken in Marokko.

Verzoeker verwijst hiertoe in zoverre nodig naar hetgeen aangehaald in het voorgaande en ziet dit als herhaald.

Het gezinsleven van verzoeker speelt zich daarnaast dus ook volledig hier in België af.

Het is dan ook overduidelijk dat het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten zonder termijn in deze foutief is.

Deze beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Als gevolg hiervan, is er dan ook geen belang meer om een inreisverbod op te leggen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Zelfs indien er enig belang of enige reden zou zijn om het inreisverbod in casu te verzwaren, quod non in casu, dan is zonder twijfel een inreisverbod van 15 jaar zwaar overdreven en zelfs bijna onmenselijk.

Verzoeker erkent dat hij in het verleden een aantal ernstige misstappen heeft begaan waar hij ook zeer veel spijt van heeft.

Deze feiten spelen zich echter allen af tussen oktober 1991 tot en met januari 2013, waarbij het laatste feit aldus méér dan 7 jaar geleden is.

Daarenboven heeft verzoeker zich in de gevangenis steeds gedragen en zijn er bij de penitenciaire verlopen en dergelijke die hem recent zijn toegekend ook geen problemen geweest, zoals ook erkend wordt door verwerende partij:

“U lijkt nu te beseffen dat u in het verleden verkeerde keuzes maakt een dat u zich door geld en drank een bepaalde levensstijl aanmat die u in de problemen bracht. “U had een verzoek ingediend tot beperkte detentie, maar de rechtbank vond het nodig om de weg der geleidelijkheid te volgen en kende u als bijzondere maatregel 4 uitgaansvergunningen toe om uw reclassering voor te bereiden. Voor zover bekend verliepen de uitgaansvergunningen goed en u kon een instapklaar reclasseringsplan voorleggen ...

Bij vonnis dd. 08.05.2020 kende de SURB u wederom een bijzondere maatregel toe: “Om u toe te laten uw reclassering verder uit te werken kent de rechtbank u als bijzondere maatregel drie penitenciaire verlopen toe die u zal doorbrengen op het adres van uw vriendin. U moet de verlopen ook gebruiken om uw dagbesteding en begeleiding verder te concretiseren tot een startklaar plan. U moet u wel goed aan alle afspraken en opgelegde voorwaarden houden en er voor zorgen dat u op geen enkele manier in de problemen terecht komt want de kansen die u krijgt zijn niet onbeperkt.”

Dat u reeds uitgaansvergunningen verkregen heeft die blijkbaar zonder problemen verlopen zijn en dat de SURB u recentelijk penitenciair verlof toekende, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde (Stuk 2: Beslissing dd. 30 juni 2020 p. 9-10)

Het is duidelijk dat verzoeker zijn leven aan het beteren is en dit ondanks de tegenwind die hij hierbij ondervindt:

“Patiënt heeft last van concentratie stoornissen, slaaploosheid, paranoid gedachten.

Hij probeert orde te brengen in zijn leven maar wordt daarin niet geholpen: zijn verblijfsvergunning werd hem ontnomen: sociale re-integratie is in die omstandigheden vrij onmogelijk.

Beleid: Psychologische begeleiding is noodzakelijk voor die patiënt ”

(Stuk 4: Attest dr. Zouhair)

Het is dus zo dat verzoeker na zijn laatste veroordelingen zich de laatste jaren herpakt heeft en duidelijk meewerkt met justitie.

In dit opzicht heeft verzoeker zich ook recent ingeschreven voor een opleiding “Attitudevorming en basisinitiatie houtbewerking” teneinde zijn kans op tewerkstelling na vrijlating te verhogen (stuk 3).

Dit terwijl art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk bepaalt in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde landfraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Eerst en vooral valt hieruit duidelijk op te maken in welke gevallen het inreisverbod kan worden verhoogd van 3 jaar naar 5 jaar, zijnde ingeval van fraude en dergelijke met als doel om recht op verblijf in het Rijk te krijgen.

Het is duidelijk dat verzoeker zich niet aan zulke feiten schuldig heeft gemaakt en daarenboven wordt er door verwerende partij ook niet op zulke feiten gewezen.

Er is aldus al geen sprake van dat het inreisverbod zou moeten verhoogd naar 5 jaar.

Daarnaast stelt het artikel in kwestie dat er sprake kan zijn van een inreisverbod van meer dan 5 jaar, indien de persoon in kwestie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verwerende partij wenst het hierbij te doen uitschijnen dat verzoeker een ernstig gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen echter niet het geval is.

Hoewel verzoeker zich aldus sinds 2011 in de cel bevindt, is het pas opeens méér dan negen jaar later dat verzoeker opeens een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Gelet op het feit dat verzoeker zich de laatste jaren goed gedraagt en duidelijk aantoont dat hij zich wenst aan te passen, stelt zich echter de vraag waarom verzoeker nu opeens wel een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Er is geen reden om opeens te stellen dat verzoeker, die zich inzet om zijn leven om te draaien en te breken met dit verleden, nu opeens zulk een gevaar voor de samenleving zou uitmaken. Zoals eerder aangehaald gaat het hier om feiten van geruime tijd geleden en kan hieruit niet zomaar worden afgeleid dat verzoeker opeens een zodanig gevaar zou uitmaken voor de openbare orde dat dit een inreisverbod van niet minder dan 15 jaar zou rechtvaardigen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Daarnaast stelt verwerende partij eenvoudigweg dat er met het gezinsleven van verzoeker geen enkele rekening kan worden gehouden omdat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker en zijn vriendin een gezin vormen.

Deze redenering van verwerende partij raakt kant noch wal.

Zoals hiervoor aangehaald spenderen verzoeker en mevrouw H. elke vrije moment samen waarbij mevrouw verzoeker ook met vaste regelmaat bezoekt.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

4.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat er heel wat familieleden van verzoeker in België verblijven, doch de verwerende partij stelt eenvoudigweg dat hiermee geen rekening dient te worden gehouden.

Gelet op het feit dat verzoeker heden niet afhankelijk is van een van deze familieleden en zij niet van hem, kunnen zij niet vallen onder de bescherming van art. 8 E.V.R.M. en dient hiermee geen rekening te worden gehouden volgens verwerende partij.

Verwerende partij slaat hier echter duidelijk de bal mis.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt immers duidelijk dat bij het bepalen van de lengte van een inreisverbod er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Er dient aldus weldegelijk rekening te worden gehouden met het feit dat het sociaal en cultureel leven van verzoeker zich afspeelt in België, hetgeen onder andere tot uiting komt in het gegeven dat zijn naaste familie zich ook in België bevinden.

Niettemin heeft verwerende partij met deze gegevens geen rekening of minstens onvoldoende rekening gehouden.

De eenvoudige stelling dat deze familieleden verzoeker kunnen opzoeken in Marokko is onvoldoende zeker wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat Marokko gekend staat voor schending van de mensenrechten enerzijds en corruptie anderzijds.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat heel wat familieleden van verzoeker, die hem nauw aan het hart stonden zoals zijn ouders en broer, zijn overleden in België en zijn hier ook begraven.

Een inreisverbod van 15 jaar impliceert dan ook dat verzoeker hun graven en herinnering gedurende een lange periode niet kan bezoeken.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

5.

Verzoeker heeft ook aangehaald dat hij depressief is en het mentaal zeer zwaar heeft met het idee dat hij België en alles wat hij kent, zou moeten verlaten.

Dit wordt ook duidelijk geattesteerd door de arts:

“Probleem: Patiënt is geïnterneerd in de Belgische gevangenissen sinds 2003, heden in de gevangenis van Hasselt. Hij was gehuwd en heeft een dochter dat hij al sinds toen niet meer had gezien, in die lange periode zijn beide ouders overleden, zijn ouder broer werd vermoord, schoonbroer (ook neef) tantes en nonkels zijn overleden.

...

“Patiënt heeft last van concentratie stoornissen, slaaploosheid, paranoid gedachten.

Hij probeert orde te brengen in zijn leven maar wordt daarin niet geholpen: zijn verblijfsvergunning werd hem ontnomen: sociale re-integratie is in die omstandigheden vrij onmogelijk.

Beleid: Psychologische begeleiding is noodzakelijk voor die patiënt ”

Actieve Medicatie: Actief- chronisch Rivotril compr. (séc. En 4) 30x2mg ; 1x1 tablet per dag (na avondmaal)

Trazodone EG comr. (séc en 4) 30 x 100mg: 1x1 tablet per dag (na avondmaal)

Aandachtpunten:

De lange gevangenisstraf heeft voor die patiënt zware gevolgen gehad op sociale, familiale, economische en gezondheidsgebied. ”

(Stuk 4: Attest dr. Zouhaïr)

Het is dus duidelijk dat er bij verzoeker sprake is van een medische problematiek.

De stelling van verwerende partij dat daar er geen medisch attest op dat moment werd voorgelegd, wat ook moeilijk is voor verzoeker gelet op zijn verblijf in de gevangenis, en er daarom geen enkele rekening met zijn medische toestand moet worden gehouden is dan ook onvoldoende.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel van de verzoekende partij is integraal gericht tegen het inreisverbod.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel en het inreisverbod maakt geen verwijderingsmaatregel uit. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

In eerste instantie herhaalt de verzoekende partij dat haar leven in België zou liggen en dat zij geen enkele band meer zou hebben met Marokko. Zij verwijst opnieuw naar haar gezinsleven dat zij in België zou leiden. Het bevel zou om die reden foutief zijn en zou vernietigd moeten worden en als gevolg hiervan kan er geen inreisverbod worden opgelegd. Dit betoog kan niet worden aangenomen aangezien uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat het bevel niet onwettig is.

Het inreisverbod werd in casu aan de verzoekende partij opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Op grond van deze bepaling kan de verwerende partij een inreisverbod opleggen zonder dat de wet een beperking voorziet wat betreft de duur ervan. Een inreisverbod met een duur van 15 jaar is in principe, zoals in casu, dus mogelijk.

De verwerende partij leidt haar conclusie onder meer af uit de volgende elementen:

De verwerende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 8 maart 2006, waaruit blijkt dat de verzoekende partij besloot zich te omringen met allochtone jongeren van 17 tot 19 jaar oud en hen overvallen op grootwarenhuizen en fast-food restaurants (hamburgertenten, pizza-eethuizen, e.d.) te laten plegen. Zij stelt ook dat de verzoekende partij op 2 juni 2010 een voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend. Het Openbaar Ministerie nam meermaals het initiatief om deze strafuitvoeringsmodaliteit te laten herroepen, maar de Strafvtoeringsrechtbank besliste telkenmale de verzoekende partij nog een kans te geven tot ze op 3 juni 2011 alsnog besliste tot een herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Bij vonnis van 2 december 2011 gaf de Strafvtoeringsrechtbank Antwerpen haar opnieuw een nieuwe kans door haar elektronisch toezicht toe te kennen. Alweer was dit een gunst die aan haar niet besteed was. Terwijl zij onder elektronisch toezicht stond, pleegde de verzoekende partij nog eens 8 gewapende overvallen. Uit het vonnis van 9 december 2013 blijkt verder dat de verzoekende partij een volgehouden criminele ingesteldheid heeft en dat zij geen enkele intentie heeft om zich op een legale manier te reintegreren in onze samenleving. Haar handelingen geven volgens de rechtbank blijk van een anti-sociale persoonlijkheid. De rechtbank hecht totaal geen geloof aan haar schuldinzicht of haar medeleven met de slachtoffers. Een zware bestraffing is volgens de rechtbank dan ook gepast, waarbij op de eerste plaats de maatschappij dient beschermd te worden. Na reeds meermaals veroordeeld geweest - waaronder zelfs tot een gevangenisstraf van 10 jaar, ging de verzoekende partij opnieuw over tot het plegen van overvallen. Zij had dus duidelijk haar les niet geleerd en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij dat nu, na een veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 jaar, wel gedaan zou hebben. De verzoekende partij ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens en dat hun leven nooit meer zou zijn zoals voor het meemaken van een gewelddadige gewapende overval. Het enige wat de verzoekende partij interesseerde was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor de slachtoffers. Daarenboven werd gebruik gemaakt van vuurwapens en zette de verzoekende partij jongeren aan tot het plegen van zeer ernstige misdrijven waardoor ze hun eigen toekomst danig hypothekeerden. De verzoekende partij schrok er niet voor terug om, eens zij gevat was, haar medeplichtigen onder druk te zetten om valse verklaringen af te leggen tegenover de gerechtelijke instanties om haar rol te minimaliseren. Op 25 augustus 2012 had zij zich ook nog schuldig gemaakt aan poging tot afpersing terwijl zij onder elektronisch toezicht stond. Zij schrok er niet voor terug zwaar geweld te gebruiken om terugbetaling te verkrijgen van een voorschot van 100 euro. Uit het “Vonnis tot toekenning van een bijzondere maatregel” op 12 april 2019 uitgesproken door de Strafvtoeringsrechtbank te Antwerpen blijkt dat niet alleen haar preciaire financiële situatie haar herval verklaart. Met de buit van de overvallen hield de verzoekende partij er namelijk een luxeleventje op na met haar toenmalige vriendin. Bij vonnis van 7 juni 2019 werd de verzoekende partij beperkte detentie toegekend. Uit het vonnis blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat de verzoekende partij moet beseffen dat zij niet eindeloos kansen kan krijgen. Na een voorlopige aanhouding schorste de Strafvtoeringsrechtbank haar beperkte detentie op 8 november 2019. Bij vonnis van 6 december 2019 herriep de Strafvtoeringsrechtbank de aan de verzoekende partij toegekende beperkte detentie. Het besef dat de verzoekende partij in het verleden verkeerde keuzes maakte, was blijkbaar snel vervlogen. Bij vonnis van 8 mei 2020 kende de Strafvtoeringsrechtbank de verzoekende partij wederom een bijzondere maatregel toe. Om haar toe te laten haar reclassering verder uit te werken kende de rechtbank haar als bijzondere maatregel drie penitentiaire verlopen toe die zij zou doorbrengen op het adres van haar vriendin. De rechtbank wees erop dat de verzoekende partij er voor moest zorgen dat zij op geen enkele manier in de problemen kwam want de kansen die zij krijgt zijn niet onbeperkt.

De verzoekende partij betwist geen enkel van voorgaande concrete motieven. Zij betwist evenmin de hele resem feiten waarvoor zij werd veroordeeld in de hele reeks veroordelingen en motiveringen van de

rechtbank die in de bestreden beslissing worden weergegeven. Zij werd zelfs één maal tot tien jaar, en één maal tot 12 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Uit voorgaande motieven blijkt dat de verzoekende partij vele kansen werd gegund om haar leven terug op het rechte spoor te krijgen, maar dat zij deze kansen niet gegrepen heeft. Integendeel zit zij op dit moment opnieuw in de gevangenis, en haar strafeinde is pas voorzien in 2027.

De Raad acht het dan ook helemaal niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt *“Dat u reeds uitgaansvergunningen verkregen heeft die blijkbaar zonder problemen verlopen zijn en dat de SURB u recentelijk penitentiair verlof toekende, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Keer op keer kreeg u nieuwe kansen, zowel tijdens en na uw vorige detenties als tijdens uw huidige detentie en steeds weer loopt er uiteindelijk wel iets mis. U heeft in het verleden steeds opnieuw getoond dat u zich niet blijvend aan de opgelegde maatregelen kon houden en keer op keer schond u het vertrouwen dat de SURB u steeds opnieuw schenkt. Zelfs toen u onder elektronisch toezicht stond, pleegde u nog eens 8 gewapende overvallen, waarvan 6 bankovervallen en 2 overvallen op handelszaken, alsook een diefstal met braak en een poging tot afpersing. Het moge duidelijk zijn dat u niet onder de indruk was van de gerechtelijke procedures. Het gegeven dat u, ondanks de vele kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit het strafdossier komt naar voor dat u volgens de psychosociale dienst een antisociale persoonlijkheidsproblematiek heeft en dat er sprake is van een onstabiele, chronische antisociale levensstijl. U streeft naar onmiddellijke behoeftebevrediging en heeft geen adequate coping vaardigheden. Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die hieruit voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 17.01.2027, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Daar u het gebruik van geweld -ook in uw vroegere partnerrelatie schuwde u geen geweld- en vuurwapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw persoonlijkheids- en agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Snel en makkelijk geldgewin lagen aan de basis van de meeste feiten die u pleegde en daar het niet onwaarschijnlijk is dat u nog aanzienlijke sommen moet afbetalen aan o.a. de burgerlijke partijen (het tegendeel werd niet aangetoond), zou het wel eens kunnen dat u weer in de verleiding zou komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter.”* en *“Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofde is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving, een inreisverbod van 15 jaar is dan ook gerechtvaardigd om de samenleving te beschermen.”*

Gezien bovenvermelde motieven van het inreisverbod, die allemaal overeind blijven, maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk zij ook zeer veel spijt van heeft van wat zij heeft gedaan. Zij beperkt zich tot een loutere bewering. De gegevens van het administratief dossier spreken die alvast tegen. Deze feiten spelen zich volgens de verzoekende partij verder allemaal af tussen oktober 1991 tot en met januari 2013, waarbij het laatste feit aldus méér dan 7 jaar geleden is, maar de verzoekende partij lijkt daarbij te vergeten dat zij zelf aanhaalt dat zij sinds 2011 in de gevangenis zit. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zij sinds 2013 geen nieuwe feiten meer pleegde, aangezien dit vanzelfsprekend moeilijk is vanuit de gevangenis. Daarenboven stelt de verzoekende partij dat zij zich in de gevangenis steeds gedragen heeft en er bij de penitentiare verlopen en dergelijke die haar recent zijn toegekend ook geen problemen zijn geweest. Ook al blijkt dat de recente penitentiare verlopen geen problemen hebben gegeven, kan niet worden ontkend dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de ene veroordeling na de andere heeft opgelopen en ook heel wat kansen heeft gekregen om haar leven weer op het rechte pad te krijgen. De gunstmaatregelen die aan de verzoekende partij werden toegekend werden meermaals herroepen omdat zij zich telkens opnieuw niet aan de maatregelen hield. Deze penitentiare verlopen zijn te recent om nu al met zekerheid te kunnen

stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk haar leven aan het beteren is. Dat zij zich zou ingeschreven hebben voor een opleiding "Attitudevorming en basisinitiatie houtbewerking" teneinde haar kans op tewerkstelling na vrijlating te verhogen doet hieraan niets af. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dit stuk aan de verwerende partij heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. De verzoekende partij stelt ook dat, hoewel zij zich naar eigen zeggen sinds 2011 in de cel bevindt, het pas opeens méér dan negen jaar later is dat zij opeens een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. Deze zienswijze van de verzoekende partij klopt echter niet. Het is niet omdat de verwerende partij pas op 30 juni 2020 de bestreden beslissing heeft genomen dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij pas vanaf die datum een gevaar voor de openbare orde zou betekenen. Het is het geheel van opgelopen veroordelingen en de criminele ingesteldheid van de verzoekende partij die de verwerende partij ertoe gebracht hebben te besluiten dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Bovendien klopt het ook niet dat er sinds 2011 geen problemen meer waren. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing toont het tegendeel aan. De periode van elektronisch toezicht en beperkte detentie verliep allesbehalve vlekkeloos. De verzoekende partij tracht de feiten en de periode in de gevangenis te minimaliseren, doch toont niet aan dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft voorgesteld of haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben genomen.

Wat betreft de argumentatie die de verzoekende partij naar voor brengt over haar gezinsleven kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Waar zij meent dat het gegeven dat haar familieleden niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, irrelevant is en dat er toch met de aanwezigheid van haar gezinsleden dient rekening te worden gehouden, geeft de verzoekende partij een partiële lezing aan de bestreden beslissing. Er wordt wel degelijk rekening gehouden met de aanwezigheden van de familieleden in België. Zo wordt gemotiveerd dat zij nog contact kunnen onderhouden via korte bezoeken daar zij België vrij kunnen in- en uitreizen, alsook dat zij de verzoekende partij eveneens financieel kunnen steunen. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet. De Raad ziet niet waarom het feit dat Marokko, volgens de verzoekende partij gekend staat voor de schending van mensenrechten en corruptie, haar familieleden zou verhinderen om haar te komen opzoeken. Minstens maakt zij niet aannemelijk dat het voor haar familie problemen zou opleveren om haar te bezoeken in Marokko. Het argument van de verzoekende partij dat heel wat van haar familieleden die haar nauw aan het hart stonden, zoals haar ouders en broer, zijn overleden in België en hier ook zijn begraven en dat een inreisverbod van 15 jaar impliceert dat zij hun graven en herinnering gedurende een lange periode niet kan bezoeken, is ook weer een argument dat voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift. De verzoekende partij heeft hiervan geen melding gemaakt aan de verwerende partij en aldus kan ze de verwerende partij niet ten kwade duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wat haar voorgehouden medische problematiek betreft stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook daarover concrete motieven bevat, namelijk:

"U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 14.01.2020 dat u last heeft van depressies en dat u het bij momenten mentaal moeilijk heeft. Er werd geen medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat u een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. U hebt dan ook geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden."

De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift een medisch stuk bij. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat ze dit stuk voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, terwijl ze dit reeds had kunnen voegen bij haar formulier hoorrecht. Het feit dat ze in de gevangenis opgesloten zat is geen afdoende verklaring voor het feit dat ze geen medisch attest heeft neergelegd. De verzoekende partij zit immers ook nu nog opgesloten en toch slaagt ze erin om een attest bij te brengen. De verwerende partij kon met dit thans bijgebracht stuk geen rekening houden en het komt niet aan de Raad toe om dit stuk te gaan beoordelen. De Raad acht de motivering uit de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij alle overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU